

ZDOLA!

vydáva ČSAF / IAF

Československá anarchistická federácia - členská sekcia Internacionály anarchistických federácií

6 január 2003 dobrovoľný príspevok

Salud,

priatelia, sme radi, že sa znova stretávame v roku 2003. Po prestávke dlhšej, než akú očakávali aj tí najväčší pesimisti sme tu s ďalším, v poradí 6. regulérnym číslom spravodaja ZDOLA! Aj vzhľadom na ťažkosti rôzneho charakteru spojené s udržaním aspoň akej - takej periodicity sme sa rozhodli pristúpiť k istým zmenám rozsahu. Následne bude väčšina priestoru venovaná informáciám o aktuálnych problémoch, prípadne špecifických záležitostiach slovenskej spoločnosti. Ako zdroj rozsiahlejších teoretických úvah, ale aj širšie zameraného spravodajstva odporúčame záujemcom ostatné, pravidelne vychádzajúce a neskromne podotkneme, že veľmi kvalitné publikácie z dielne ČSAF - informačný spravodaj A-kontra a anarchistickú revue Existnece, ktoré je tiež možné si objednať alebo predplatiť na našej adrese. Nesúhlasíme s tendenciou považovať teoretickú diskusiu a sebavzdelávanie za čosi bezpredmetné, "vzdialené obyčajným ľuďom a ich problémom" alebo "intelektuálske". Naopak, domnievame sa, že kontakt a vysporiadanie sa s aktuálnym vývojom aj históriou anarchistickej teórie sú dôležité. Značne uľahčujú pochopenie dnešných problémov a napomáhajú orientácii pri hľadaní ciest k anarchistickej spoločnosti. Po prečítaní ZDOLA! si určite vyberiete zo sortimentu našej distribúcie a veľa vecí sa dozviete tiež na našom webe.

Vzhľadom na obmedzený priestor nie je možné vyjadriť sa ku všetkému, čo by stálo za zmienku. Napríklad takmer bez povšimnutia nechávame priebeh antiNATO kampane a demonštrácie počas summitu v Prahe. Rovnako otázke militarzmu a pripravovanej vojne v Iraku sa tu vzhľadom na jej závažnosť dotkneme len okrajovo. Druhým dôvodom, prečo takto činíme je, že vyššie uvedené dostupné materiály podľa nás dostatočne pokryli tieto témy. ČSAF je s činnosťou antiNATO platfotrmy rovnako aj s priebehom kapmane v Čechách aj na Slovenska spokojná. Jej vyvrcholenie medzinárodnou demonštráciou 21. novembra v Prahe, ktorej sa zúčastnilo niekoľko tisíc ľudí sa aj napriek predchádzajúcej intenzívnej represii, policajno-mediálnym provokáciám a veľkému množstvu organizačnej práce na málo ľudí dá hodnotiť viac než dobre. V tejto súvislosti za zmienku ešte stojí relatívne nová forma represie na československých hraniciach a vydarený útok na talianskych boľševikov počas hlavnej demonštrácie. Snáď pochopili, že chodiť na anarchistické demonštrácie s kosákom a kladivom sa vo východnej Európe, kde sme na vlastnej koži 40 rokov pociťovali, o čo naozaj ide, sa veľmi nevyplácia.



A na záver už trocha otrepaná výzva - zapojte sa do boja!!!

Redakcia



Proti vojne v Iraku!

Po Afganistane kráčame v ústrety ďalšiemu vojnovému konfliktu. Tentokrát si obhajcovia slobody, demokracie a mieru vo svete vybrali za cieľ Irak. Napriek stálej neexistencii priamych dôkazov potvrdzujúcich najzávažnejšie obvinenia (výroba nukleárnych zbraní) sú armádne oddiely USA a Veľkej Británie v pohybe, prebiehajú horúčkovité rokovania s potencionálnymi spojencami (SR je medzi nimi), známe sú dátumy útoku. Aké sú však deklarované dôvody pripravovanej vojny a nakoľko sa dajú považovať za legitímne? No hlavne, do akej miery sa kryjú so skutočnými motívmi, kvôli ktorým budú umierať (dokonca už niekoľko rokov umierajú) ľudia?

Po úpornej, no neúspešnej snahe nájsť prepojenie medzi Irakom a teroristickou sieťou Al-Kaidá, ostávajú na všetko odhodlaným agresorom v rukách dva argumenty. Prvým z formálnych dôvodov je Irak - vlastník chemických, biologických a potencionálne aj nukleárnych zbraní predstavujúci horzbu svetovému mieru. Áno, iracká armáda disponuje chemickými zbraňami, tak ako mnohé iné armády sveta. Treba však zdôrazniť, že Irak ich v nedávnej minulosti skutočne použil. Použil ich proti vojskám Iránu vo vzájomnom konflikte a tiež pri genocídnych akciách proti kurdskej menšine. V rokoch 1974 - 1989 špeciálne oddiely irackej armády pripravili o život podľa reálnych odhadov viac než 400 000 Kurdov aj za pomoci chemických zbraní a so zemou zrovnali 90 % kurdských dedín na území Iraku. No ani za takýchto vskutku dramatických okolností nikto z predstaviteľov západných krajín proti tomu istému Saddámovi, vtedy významnému spojencovi v regióne, ráznejšie nevystúpil.

USA sa ďalej snažia dokázať, že Irak vlastní, alebo už čoskoro vlastniť bude jadrové zbrane. Zatiaľ však ani tie najpodrobnejšie vyšetrovania zbrojných inšpektorov OSN nič podobné nepotvrdili. Skôr naopak, viaceré správy upozorňujú na fakt, že v Iraku rozbombardovanom za vojny v Perzskom zálive a následnými sankciami udržiavanom v tomto stave, nie je technicky možné takéto zbrane vyrobiť.

Ďalším faktom je, že Irak nevlastní ani nosiče (rakety alebo lietadlá), vďaka ktorým by mohli prípadnou jadrovou hlavicou zasiahnuť vzdialenejší cieľ. To výrazne znižuje hodnotu tvrdenia o irackej hrozbe celému svetu. Na druhej strane, vo svete je viacero krajín, ktoré disponujú jadrovými zbraňami a za hrozbu ich nikto nepovažuje, a už vôbec nikto sa na ne preto nechystá zaútočiť. Na Blízkom východe je to napr. Izrael. Ale práve USA sú krajinou s najväčším nukleárnym potenciálom a s možnosťou zasiahnuť kdekoľvek na svete. V súvislosti s najnovšie proklamovaným odhodlaním použiť ich ako prvý je opodstatnené hľadať nepriateľa svetového mieru inde ako len v Iraku. A opäť je to USA a NATO, ktorí sa ako jediní môžu popýšiťpoužitím "špinavých bômb" obsahujúcich ochudobnený urán. Ide o vskutku efektívnu zbraň, no na postihnutom území ostávajú rozptýlené čiastočky rádioaktívneho uránu, ktoré napríklad v Iraku spôsobili 600 - 1000 % nárast výskytu rakoviny u detí (v kombinácii so sankciami stanoveným zákazom dovozu chemoterapeutických zariadení potrebných na liečbu sú následky katastrofálne). No ako konvenčná výzbroj boli strely použité aj v Juhoslávii a Afganistane.

Za druhý argument na rozpútanie vojny sa považuje potreba zbaviť iracký ľud nenávideného diktátora, brániaceho sa demokracii, potláčajúceho práva kurdskej a šítskej menšiny. S kritikou Saddáma a jeho politiky sa nedá nesúhlasiť. Naozaj to nie je človek, ktorý by si zasluhoval sympatie slobodomyseľných ľudí, no je naivné si myslieť, že terajším vojnovým štváčom ide výhradne o naplnenie emancipačných snáh širokých más irackého ľudu a o odstránenie akýchkoľvek foriem útlaku. Potvrdzuje to nielen v mnohom pokrivkávajúca demokracia v samotných krajinách štylizujúcich sa do úlohy jej neochvejných obrancov (to je však téma na samostatný článok), ale aj spojenectvá s režimami, ktoré sa touto kategóriou nedajú označiť ani v tom najprepracovanejšom newspeaku. Nemusíme spomínať ani absolutistickú monarchiu Saudskej Arábie (ďalší superspojenec v oblasti) so zákazom politických strán a minimom občiansky slobôd pre mužov, ženy sa bez podobného luxusu musia obísť úplne. Stačí sa vrátiť do nie tak dávnej minulosti a môžme ostať priamo v Iraku. V dobe vrcholiaceho genocídneho šialenstva proti Kurdom nikomu z predstaviteľov západu nepripadal ako nepriateľ demokracie ten istý Saddám Husajn, inak poplatný to spojenec proti Iránu. Dodávky bojových lietadiel z Francúzska či technológií použitých aj pri výrobe chemických zbraní z Nemecka to len potvrdzujú. Čerešničkou na torte bol úver vo výške 1 mld. USD poskytnutý administratívou Georga Busha (nie však toho, čo dnes označuje irackého vodcu za Satana, ale jeho otca) v roku 1989, teda v dobe keď sa už kde - tu ozývali nesmelé hlasy proti barbarským praktikám Saddámovho režimu. Tak ako tak, vtedajší prezident USA dal jasne najavo, že sa nemieni miešať do vnútorných záležitostí Iraku.

K zmene došlo až o pár mesiacov neskôr, keď si Saddám Husajn toto ubezpečenie vysvetlil po svojom a v auguste 1990 obsadil na ropu bohatý štátik - Kuvajt. Po vojne v Perzskom zálive, ktorá nasledovala, mali spojenci jedinečnú možnosť zbaviť svet tohto nenávideného muža, no ani tú nevyužili. Namiesto toho, po výzvach k ľudovému povstaniu, ktoré skutočne prebehlo, nechali toto utopiť v krvi prezidentským gardám.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ostáva otázkou, aké sú skutočné dôvody, keďže hájenie mieru a demokracie v podaní hlavných protagonistov pripravovaného krviprelievania v očiach vnímavého človeka príliš neobstojí. Faktom je, že dunivá ozvena vojnových tamtamov a podpora nacionalizmu odvracia pozornosť verejnosti od nelichotivej ekonomickej situácie, do ktorej sa v dôsledku stále radikálnejších neoliberálnych opatrení dostáva čoraz väčšia časť aj donedávna privilegovanej populácie prvého sveta. Nie je to však jediný a hlavný dôvod. Samozrejme, ide o ropu. Energetickú surovinu číslo jedna, ktorej zásoby sú obmedzené. Región Perzského zálivu s najväčšími svetovými ložiskami je preto až príliš zaujímavý pre systém, ktorému je krvou, a pre elity s ambíciou byť na vrchole globálnej pyramídy. Asi nebude náhoda, že z vrchnej stovky predstaviteľov americkej administratívy bolo vlastnícky prepojených so zbrojárskym priemyslom 31 a ropným priemyslom 29 osôb. Mená ako George Bush, Dick Cheney, či Condoleezza Rice sú len špičkou ľadovca, no vrhajú dostatočný tieň pochybností na čisté motívy tak nevyhnutnej vojny. Zvlášť po ochladení vzťahov s doteraz najvýznamnejším spojencom v oblasti, Saudskou Arábiou vyvstáva pre jedinú svetovú superveľmoc úloha zabezpečiť dostatočné zdroje tak stragicky dôležitej suroviny a príjmov.

Bolo by však chybou domnievať sa, že za súčasnú neutešenú situáciu môžu len jednotlivci na vysokých postoch. Za hlavnú príčinu celej rady zásadných problémov globálneho charakteru považujeme kapitalistické výrobné vzťahy, ktoré dovoľujú koncentráciu ekonomickej a politickej moci v dosiaľ nevídaných rozmeroch, a teda sú nevyhnutne antidemokratické. Systém, kde zisk je najväčšou hodnotou, štedro odmeňuje chamtivé, agresívne a bezohľadné správanie, ktoré priamo ohrozuje naše prežitie. Veď vojna je vlastne len do krajnosti dovedený princíp nikým a ničím nekontrolovanej voľnej súťaže. Preto aj odpor voči militarizmu je nutné spájať s bojom proti kapitalizmu a so snahou o vytvorenie naozaj demokratickej spoločnosti, rešpektujúcej potreby jednotlivcov a limity prírodného prostredia, ako nevyhnutnej podmienky zachovania života na tejto planéte.

- pt -

Zdroj - A-kontra, www.csaf.cz

Premiér Miki

a čosi blízke kultu smrti

Mikuláš Dzurinda predpokladá, že Slovensko rovnako ako celý demokratický svet čaká v novom roku skúška vernosti demokratickým hodnotám v boji „s nebývalým zlom“. „Rok 2003 bude rokom, keď sa ukáže, či máme morálku a silu o vernosti demokratickým civilizačným hodnotám len hovoriť, alebo túto vernosť dokázať i v praxi. Demokratický civilizovaný svet je dnes konfrontovaný s nebývalým zlom, ktoré by som pomenoval ako čosi blízke kultu smrti. Budúci rok bude rozhodujúci pre celý demokratický svet, ako si s týmto zlom poradí. Budem sa uchádzať o dôveru, pochopenie a podporu spoluobčanov, aby v tejto ťažkej skúške v zápase so zlom obstáli,“ vyhlásil Dzurinda v rozhovore pre Slovenský rozhlas. Zmienené „zlo“ síce bližšie neidentifikoval, ale v kuloároch sa už neoficiálne hovorí o tom, že zásah proti Iraku je len otázkou času. Zdá sa, že premiér Miki si ako vzorný a poslušný žiak veľmi snaživo osvojuje mystifikujúci newspeak G. W. Busha - na summite NATO v Prahe sa tento veľký muž venoval nášmu Mikimu 20 minút!!! Servilné slinty o morálke a sile, keď ide o ďalšiu imperialistickú agresiu USA, sú záležitosťou pre naozaj silné žalúdky. U nás, a budeme sa snažiť, aby u čo najviac spoluobčanov tiež, bude dôveru, pochopenie a podporu pre svoje vojnové masturbácie hľadať márne.

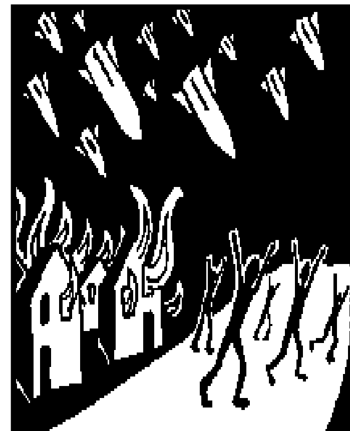
- off -

Zdroj - www.nato.sme.sk

AntiNATO solidarita v Bratislave

Asi 100 ľudí sa vo štvrtok 21. novembra zúčastnilo solidárnej akcie s pražskými protestami pred českou a americkou ambasádou. Akcia mala informačný charakter, zaobišla sa bez akéhokoľvek problému či incidentu. Na Hviezdoslavovom námestí sa podarilo rozdať okoloidúcim aj účastníkom slušné množstvo Zdola a A-kontra špeciál a iných anarchistických letákov. Záujem senzáciechtivých médií bol obťažujúci, novinári sa správali dotieravo a očividne boli sklamaní z absencie konfliktu (napadnutie ambasády či bitka s políciou?). Po menších problémoch s megafónom bol prečítaný dlhý prejav o NATO, Slovensku, kapitalizme, hraničnom režime, militarizme, chystanej vojne v Iraku a americkej zahraničnej politike. Koncept malých nenáročných akcií s množstvom propagandy sa v poslednej dobe za súčasných nie veľmi priaznivých okolností ukazuje ako jedna zo schodných a efektívnych ciest, ktorými by sa mali uberať v budúcnosti naše aktivity. Priamy kontakt a komunikácia s ľuďmi na ulici namiesto protikladu pochodujúci "demonštrant - okoloidúci" má v našej práci elementárnu úlohu.

- vg -





Pred rokom sa v Argentíne odhralo ľudové povstanie. Protest proti hospodárskej politike vlády vyústil do krvavých pouličných zrážok. Po policajnej vražde viac ako 30 ľudí odstúpil prezident, ľudia kričali „Que se vayan todos!“ - Všetci (politici) do hajzlu! O rok neskôr sa Argentíncom vodí ešte horšie ako vtedy. Aj keď sa odmietnutie neoliberálneho kapitalizmu zdá byť všeobecným javom, pri moci je tá istá politická trieda, pričom sa zatiaľ žiadnym ľavicovým skupinám, odborom ani anarchistom nepodarilo v rámci obrovských protestov konkretizovať a následne presadiť svoju reálnu politickú alternatívu. Pátrať po príčinách tohto neuspokojivého stavu nie je úlohou nášho článku. Aj povrchný pohľad na súčasnú situáciu v Argentíne, kde absolútna väčšina populácie (skoro 90%) nedôveruje žiadnym tzv. demokratickým inštitúciám a ich reprezentantom, však dáva istú nádej na optimizmus. Prehodiť výhybku tak, aby sa vývoj začal uberať smerom k anarchistickej spoločnosti, môžu v prvom rade samotní Argentínci. My im môžeme pomôcť našou medzinárodnou solidaritou. Pre záujemcov o viac info máme v distre vynikajúci anglický plátok Que se vayan todos.



Argentína

rok po povstaní - nádeje a sklamania

Všetko začalo za prezidentovania Fernanda de la Rua, ktorý po desiatich rokoch vlády konzervatívneho Carlosa Menema ako sociálny demokrat sľuboval aspoň čiastkové zlepšenia v sektoroch zdravotníctva, školstva a pracovnej legislatívy. Namiesto toho však so svojou bezfarebnou vládou na odvrátenie krízy a ozdravenie ekonomiky ochotne akceptoval všetky represívne opatrenia MMF a nehorázne čiastky z rozpočtu krajiny spotreboval na splatenie zahraničného dlhu v astronomickej výške viac než 130 miliárd USD. Keď sa k vo svojej podstate neoliberálnej sociálnej politike pridružila platobná neschopnosť krajiny a ministerstvo financií v snahe zabrániť odlivu valút z krajiny nariadilo zmrazenie osobných účtov obyvateľstva, vyšli milióny nespokojných a nahnevaných Argentíncov do ulíc. Hlbšiu analýzu príčin a hospodárskych problémov nájdete v starších číslach A-kontra, za prečítanie v tejto súvislosti stojí aj článok Argentinská inspirace z Existence č. 14.

Výročie povstania, ešte horšiu sociálnu situáciu a desiatky obetí policajnej brutality si združenia nezamestnaných, tzv. piqueteros, odbory, organizácie na ochranu ľudských práv, ľavicové skupiny aj anarchisti pripomenuli masovými demonštráciami za účasti viac ako 100 000 ľudí, ktorých konvergenčným bodom bolo tak ako pred rokom námestie Plaza de Mayo v centre Buenos Aires. Argentínci vtedy napriek zákazu vychádzania a dobre vyzbrojenej brutálnej polícii zaútočili na prezidentský palác a De la Rua musel utiecť helikoptérou. Heslo „Que se vayan todos!“ dostalo svoj konkrétny rozmer. Intenzívna nenávisť voči všetkým politikom ako viditeľným reprezentantom systému vznikla z bezmocnosti a postupujúcej chudoby. Aj keď sa personálne obsadenie jednotlivých funkcií vládnucej triedy menilo viackrát do mesiaca, vplyvným perónistom sa podarilo zostať pri kormidle moci bez toho, aby boli nahnevaným ľuďom na očiach. Na apríl 2003 boli vypísané nové voľby.

Nezamestnanosť je v kedysi bohatej a prosperujúcej Argentíne vyššia ako 40%. V chudobných štvrtiach Buenos Aires sú zamestnaní len traja z desiatich práceschopných dospelých, z toho dlhodobo najviac jeden (!!!). Hospodársky a sociálny úpadok je taký dramatický, že každodennou témou sa znova stáva hlad. V Argentíne umierajú deti na podvýživu, a krajina exportuje veľkú časť potravinovej produkcie, aby zaplatila úroky z dlhu. O pravidelnej školskej dochádzke a aspoň základnom vzdelaní sa mnohým deťom, predovšetkým na vidieku, kde žije približne polovica populácie, už dávno ani nesnívalo. Táto mizéria viedla aj k tomu, že pribudlo mnoho ozbrojených prepadnutí a násilnej kriminality. V tejto situácii stačila aj malá iskra, aby sa znova vznietil veľký oheň. Preto sa mobilizácia stretla s rôznymi reakciami. Prezidentský kandidát a ex-prezident Menem vyhlásil, že do budúcnosti nebude v podobných situáciách váhať s použitím armády na „zachovanie poriadku“. Niektorí sa obávajú nastolenia autoritárskeho režimu, ktorý na začiatku nemusí mať podobu otvorenej diktatúry. Iní si myslia, že výročie protestov a viac či menej zorganizované sociálne hnutia ukazujú nový smer a zabránia reakčným silám hrať v slede udalostí inú než bezvýznamnú úlohu.

Tento postoj majú aj autonómne skupiny z jednotlivých mestských častí, tzv. asambleas populares, ktoré sa po svojom vzniku v decembri minulého roku rýchlo stali paralelnými štruktúrami ľudovej moci. Snaha o uplatňovanie priamej demokracie a konsenzu pri rozhodovacích procesoch, na ktorých sa bežne podieľa aj niekoľko stovák ľudí z bezprostredného susedstva, inšpirovali nielen anarchistov na celom svete. Dokazujú životaschopnosť tejto alternatívy, aj keď niekedy je to možno na úkor efektivity. Vyvstáva tu ale istý rozpor - viac organizovania znižuje transpanentnosť a môže nechcene priblížiť asambleas populares tak neobľúbeným straníckym štruktúram. Menej organizovania však zasa oslabuje ich vplyv a dosah. Mnohé skupiny sa preto rozhodli odsunúť debatu o politických perspektívach na neskôr a teraz sa venujú hlavne aktivitám zameraným na prax a nevyhnutným pre prežitie. Aktuálne úlohy predstavujú alternatívna ekonomika bez peňazí, ale so zachovaním zmennej hodnoty a zmierňovanie chudoby a nedostatku v susedských komunitách.

22. novembra sa v okupovanej továrni na predmestí Buenos Aires, kde asi 150 ľudí vyrába hliníkovú fóliu recykláciou starých hrncov, konal rockový koncert. Robotníci, ktorí museli po úteku majiteľa udržať továrne v chode, aby zabezpečili potraviny pre susedskú komunitu, sa spojili so študentami. Títo zorganizovali zbierku pre robotníkov a v rámci vzájomnej solidarity začali spolu s nimi využívať priestory továrne - okrem výroby fólie sa tam nacvičuje aj pouličné divadlo na demonštrácie, robia sa videoprojekcie alebo sa medzi strojmi predstavujú nové podvratné publikácie nakladateľských kolektívov. Represia je v prípadoch, keď pracujúci kontrolujú výrobu alebo obsadzujú opustené budovy na komunitné účely snáď najtvrdšia. Tento príklad dokazuje, že napriek všetkej biede a útlaku Argentíncom kreativita, viera v zmenu a odhodlanie zatiaľ nechýbajú. Držme im palce!

- mh -

Zdroj - www.ainfos.ca

www.ainfos.ca
www.indymedia.org

Krátke správy



Mexiko, Chiapas, San Cristóbal - 9 rokov od povstania zapatistov proti NAFTA a neoliberálnemu kapitalizmu. Vyše 25 000 zapatistov s charakteristickými kuklami a šatkami, campesin@s vyzbrojených roľníckymi nástrojmi a obyvateľov mesta San Cristóbal sa zhromaždilo v tomto zapatistickom „hlavnom meste“, aby si pripomenuli výročie povstania. Celé mesto bolo vyzdobené zapatistickými vlajkami. K zúčasteným prehovoril okrem ďalších piatich členov velenia EZLN (Ejército Zapatista de la Liberación Nacional) aj subcomandante Marcos. Témy sa týkali situácie domorodých žien, rasistickej politiky mexických parlamentných strán alebo medzinárodného rozmeru fenoménu zapatizmu. Solidárne pozdravy pre baskických bojovníkov za slobodu a samosprávu a pre talianskych aktivistov postihnutých štátnou represiou doplnili hlavné posolstvo zhromaždenia - la lucha sigue! Boj pokračuje nielen v Chiapase.

Slovensko - moci sa chopila reakčná pravicová koalícia zložená z ľudáckeho a nábožensky fanatického KDH, novej firmičky mediálneho veľkobaróna Ruska ANO, víťaznej a konzervatívnej SDKÚ a “stabilnej” Bélovej SMK. Nástup to je vskutku veľkolepý - takzvané nevyhnutné reformy a “zdravie ekonomiky” budú pre mnoho pracujúcich znamenať zhoršenie ich životných podmienok, pričom najviac na to doplatia samozrejme tí, ktorí už aj tak majú málo, resp. musia každý deň riešiť existenčné problémy. 600 000 ľudí dnes na Slovensku živorí pod oficiálnou hranicou chudoby. Priepastné ekonomické rozdiely sa prehlbujú nielen medzi triedami, ale aj regiónmi - obyvateľ východného Slovenska si zachvíľu môže v Bratislave začať pripadať ako na inom svete a naopak. “Prosperitu a blahobyt”, ktorú nám podľa vládnej propagandy má priniesť vstup do NATO, pocítime všetci vo svojich životoch už veľmi skoro. V priebehu 4 rokov má byť v rámci vstupu do NATO na prezbrojenie slovenskej armády vynaložených 80 miliárd korún!!! Poplatky za pobyt v nemocnici či za štúdium, plošné zdražovanie, rušenie “nerentabilných” železničných spojov, krátenie sociálnych dávok a podpôr sa potom naozaj nedá nazvať inak ako neuveriteľná drzosť. Do neoliberálnej agendy Mikiho vlády patrí aj nový Zákonník práce z dielne milionára a ministra sociálnych vecí Kaníka, ktorý dáva zamestnávateľom (rozumej samozrejme vykorisťovateľom) práva, o akých sa im nesnívalo ani v EÚ a zo zamestnanca robí doslova handru na neobmedzené žmýkanie. Snaha KDH o zákaz interupcií, ktorým sa momentálne zaoberá Ústavný súd alebo úplne bežné homofóbne poznámky na adresu gayov a lesieb už potom môžu sotva prekvapiť. Cynik by povedal - čo si ľudia zvolili, to majú.

Austrália - „ilegálni“ imigranti na protest proti neľudským podmienkam podpálili 5 internačných táborov. Protesty a rioty vypukli 29. decembra v juhoaustrálskom tábore Baxter. Potom sa rozšírili do Woomery, Villawoodu, Port Hedlandu a Christmas Islandu. Imigranti, ktorí su uväznení v táboroch, začali zakladať ohne a búriť sa proti neľudským podmienkam a represívnej imigračnej politike Austrálie. Právni zástupcovia imigrantov označili protest ako prejav „zlosti a beznádejného zúfalstva“. Takýmto a podobným prípadom sa podľa nich v situácii, keď sa s imigrantami zaobchádza ako so zločincami a musia stráviť roky v úplnej izolácii za ostnatým drôtom v najnehostinnejších oblastiach Austrálie, bude dať v budúcnosti len ťažko zabrániť. Svoju úlohu zohrávajú aj policajné provokácie a často fašistická brutalita v táboroch (slzný plyn, budenie v noci, ponižovanie...). Austrália má v oblasti prisťahovalectva najprísnejšiu legislatívu na svete. Škody spôsobené požiarmi stáli austrálsku vládu viac než 5 miliónov dolárov. Mnohí účastníci vzbury skončili vo väzniciach s najvyššou ostrahou. Boj za uplatnenie práva človeka na slobodný život na ktoromkoľvek mieste na Zemi a za zrušenie hraníc je penovu súčasťou internacionalistickej agendy anarchistického hnutia.



Poľsko, Ozarow - polští dělníci, kteří se snaží v Ozarowě zabránit odvezení výrobních zařízení ze svojí továrny, se drží dál. Ozarowská kabelovna je klasickým příkladem továrny, která dává práci celé oblasti a nyní se stává obětí restrukturalizace nebo přesunů kapitálu za lepšími podmínkami. Po celém Polsku je obdobných případů mnoho. Tamní pracující již pochopili, že spoléhat se na stát, nebo odborové předáky v otázce živobytí, se nevyplácí. V několika posledních týdnech je to další otevřená vzpoura obyčejných lidí proti kapitalistickému řádu. I když v současnosti musí čelit až dvacetistupňovým mrazům, našli způsob, jak nepřízně počasí využít ve svůj prospěch. Polévají vozovku, po které se snaží vedení koncernu dopravovat materiál a stroje z fabriky, vodou, čímž po chvíli dosáhnou vytvoření ledové krusty. A na takovém povrchu se transportují stroje jen velmi obtížně. V současnosti ale stejně odvoz neprobíhá, zastaven byl poté, co dělníci zaútočili na kamiony molotovy a kamením. Zajímavé je, jak špatně odbory informují dělníky o tom, jaký postih během takových přímých akcí hrozí. Většina pracujících je totiž přesvědčena, že jim nehrozí nic - přece všichni viděli, že to policie zaútočila jako první, oni se jen bránili... Přitom podle zkušeností polských anarchistů po obdobných akcích dochází minimálně k udílení vysokých pokut. Mnoho dělníků se účastnilo potyček s policí nebo útoků na konvoje nákladních aut zcela nemaskováno, existuje tedy riziko jejich pozdějšího stíhání. Odbory se svojíkolaborační politikou zcela opomíjejí dělníky informovat o základních rizikách přímé akce. Případným stíhaným asi moc nepomůže, že se chovali legitimně, nebo jen bránili útoku policie. Anarchisté z polské Anarchistické federace se snaží průběžně pracujícím pomáhat, jak sdělováním informací z vlastních zkušeností, tak například pomocí s mediální prací. Ukázalo se totiž, že většina dělníků nemá žádnou představu, jak média kontaktovat, či jim něco sdělit, to za ně jindy dělají odborové předáci. Někteří z dělníků vidí východisko v generální stávce, podobných malých bojů je totiž po celé zemi mnoho. Pouze kapitalistické propagandě se stále daří je očerňovat a marginalizovat.

Slovensko, Bratislava - pri príležitosti Medzinárodného dňa ľudských práv zvolala na 10. 12. 2002 Konfederácia Odborových Zväzov demonštráciu na Námestie SNP. Zúčastnilo sa jej približne 10 000 odborárov rôznych profesií (KOVO, baníci, železničiari, zdravotníci, poľnohospodári, pracujúci v školstve a štátnej správe atď.). Akcia mala pokojný priebeh, ba až príliš pokojný. Ako obvykle zazneli kontroverzné prejavy funkcionárov v štýle "situácia je katastrofálna a my niečo urobíme". Je zvlastne počúvať tieto prejavy od ľudí, ktorí sú za mizernú situáciu pracujúcich do veľkej miery zodpovední. Ale, kto podobné mítingy pozná, nie je to nic nové. Funkcionári KOZ v prípade nenaplnenia svojich požiadaviek hrozia na jar ostrými štrajkami. Na akcii boli aj členovia a sympatizanti Priamej Akcie -MAP. Bolo rozdaných 1 000 letákov vyjadrujúcich solidaritu s oprávnenymi požiadavkami odborárov a poukazujúcich na potrebu generálneho štrajku. Takisto sa rozdalo takmer 300 kusov nového čísla Žerme bohatých, ktoré boli ako zvyčajne behom pár minút beznádejne "vypredané". Reakcie odborárov boli zväčša pozitívne a čo nás naozaj príjemne prekvapilo bol fakt, že viacerí očividne poznali PA i naše noviny a tešili sa na ne!
Zdroj - Priama Akcia (priamaakcia@yahoo.com)

Slovensko, Bratislava - 14. septembra sa konala už 3. street party v Bratislave. Tematicky bola zameraná na NATO a blížiace sa parlamentné voľby. Organizátori už na plagátoch kládli dôraz na samostatnú aktivitu a iniciatívu účastníkov, na mieste sa preto okrem distribúcií, prejavov, rozvešaných transpanentov a jedného sound systému nekonal žiadny špeciálny program či koncert. Sklamanie a rozpaky u mnohých vyvolala v porovnaní s minulými rokmi nízka účasť akciu podporilo maximálne 350 - 400 ľudí. Okolo 17:30 sa vyrazilo na neohlásený a nepovolený pochod v čele s veľkým transpanentom „NATO chráni záujmy bohatých a mocných nenechajme ich ovládať naše životy“, ktorý smeroval cez Šafárikovo námestie a Námestie SNP pred Prezidentský palác na Hodžovom námestí, kde celá akcia skončila. Počas neho sa miestami na rušných križovatkách blokovala doprava v sede, na čo v obrovskom množstve prítomná polícia (v záverečnej fáze ich bolo viac ako nás) nereagovala nijak agresívne a vôbec sa správala celkom slušne. Dav na ulici s lesom čiernočervených vlajok mal bližšie ku klasickej anarchistickej demonštrácii ako ku street party jej podoba a priebeh však záviseli v prvom rade od účastníkov. Skandovanie protikapitalistických a protištátnych hesiel vyvolávali u okoloidúcich často pozitívne reakcie. Nedošlo k žiadnym konfliktom, zatknutiam či predvedeniam, alkopankáčom tentokrát stačili na prezentáciu len ich prítomnosť a demonštratívne pitie alkoholu a nenaplnili sa ani avizované hrozby útoku neonacistov kvôli futbalu Slovan - Inter. Títo zaútočili až v noci na úplne náhodných chodcov - výsledkom sú viacerí pobodaní v nemocnici. Večer po street party si ľudia mohli vybrať medzi anarchistickou prednáškou člena ČSAF Praha „NATO a globalizácia“ v centre mesta, (zúčastnilo sa jej okolo 30 ľudí) alebo open air reggae party na Kolibe.
Viac info - www.streetparty.sk

Dánsko, Kodaň - od 12. do 14. septembra prebiehali pri príležitosti summitu EÚ rozsiahle demonštrácie. Keďže nedošlo k žiadnym stretom s políciou a ničeniu majetku, médiá ich ignorovali a sústredili sa na ódy na slovenskú delegáciu na čele s Mikim, ktorý sa veľkou mierou pričinil o tento "historický míľnik". Ďakujeme mu, že sa budeme mať zasa raz lepšie. O tom, že nie je všetko zlato čo sa blyští, ale píšeme na inom mieste. Späť do Kodane - organizačná infraštruktúra bola pripravená kvalitne, k dispozícii bolo convergence- a mediálne centrum, informačný SMS-servis alebo veganská vývarovňa. Priestor aktivistom poskytla aj známa Christiania. Veľké skupiny účastníkov prichádzali hlavne zo Švédska, Nórska a Nemecka. V sobotu, hlavný deň protestu, vyšlo do ulíc Kodane okolo 15 000 ľudí. Dánska Anarchistická federácia a skupina Global Roots vytvorili spoločný Black Bloc. Vyše 2000 anarchistov, na ktorých sa pochopiteľne zamerala pozornosť polície, sa napriek jej húževnatosti nenechalo vyprovokovať. Tragikomické snahy o diverznú aktivitu dobre ilustruje aj prípad, keď policajti omylom zatkli svojho tajného kolegu s plnými vreckami dlažobných kociek.

Na okraj:

Nielen o Rusku

Že Rusko nie je zrovna baštou demokracie (ani len jej frašky reprezentovanej západnými vládami) sme si už akosi zvykli. Že mocným v tejto krajine pramálo záležalo na životoch obyčajných ľudí potvrdzuje tiež nespočet príkladov z histórie. No nedávne udalosti okolo teroristického útoku v moskovskom divadle a následnom „úspešnom oslobodení“ rukojemníkov vyrazili dych mnohým.

Vyrazili dych veľkej časti ruskej spoločnosti, ktorá roky presviedčaná, že na ďalekom Kavkaze sa vlastne nič nedeje, je teraz priamo konfrontovaná s dôsledkami politiky svojich mocipánov, ktorí vedú krvavúvojnu proti čečenskému obyvateľstvu v snahe udržať si aspoň posledné zaujímavé kúsky rozpadávajúceho sa impéria. Táto vojna nie je o nič menej strašná ani po udalostiach zo septembra minulého roka, ani po zaužívaní slova terorista ako zámienky na ospravedlnenie akýchkoľvek slobode sa priečiacim opatrení zo strany štátov. Dokonca nie je ani menej krvavá po handloch spojených s vytvorením veľkej protiteroristickej koalície a s ruskými ústupkami v strednej Ázii spojenými s požehnaním „demokratov“ tejto planéty riešiť si interné ruské záležitosti podľa svojich predstáv. Je to stále vojna so všetkým utrpením, aj keď o nej neinformujú palcové titulky ruských ani svetových médií.

Samotný akt „vyslobodenia“ vyrazil dych všetkým rukojemníkom, nanešťastie už nie všetci pri tejto štatisticky veľmi úspešnej akcii mali možnosť zdieľať pocit úspechu, ktorým sa opajali velitelia akcie, ku ktorej úspešnosti sa poponáhľali poblahoželať takmer všetci predstavitelia „demokracie“ vo svete, aj tí slovenskí. Popravy špecifikovaných ničomníkov bez súdu nikoho príliš nerozladili. Vo vojne s terorizmom sa pravdepodobne dočkáme šťavnatejších kúskov aj od väčších „demokratov“ než akí vládnu Rusku.

- pt -

Antiautoritárska výchova podľa A. S. Neilla

Summerhill bol založený v roku 1921 A. S. Neillom v Anglicku. V tejto revolučnej internátnej škole sú odvtedy desaťročia chlapci a dievčatá vychovávané podľa úplne nových princípov - Neill presadzoval nechať dieťaťu v jeho vývoji maximálnu možnú slobodu, eliminovať autoritu dospelých a považovať dôveru a vieru v prirodzené dobro človeka za základ medziľudských vzťahov. V Summerhille je účasť na vyučovaní dobrovoľná. Domáce úlohy, písomky a skúšky neexistujú. Potrebné predpisy a pravidlá nutné kvôli bezpečnosti a zdraviu detí a hladkému priebehu vyučovania a poriadku spoločenského života nie sú vydávané žiadnym riaditeľom, úradníkom alebo kolégiom. Demokraticky sa o nich diskutuje, prijímajú sa, rušia alebo vylepšujú každý týždeň na spoločných stretnutiach, kde má každý účastník - najmladší žiak, učiteľ alebo Neill sám jeden hlas. A takáto škola snáď mala fungovať? Summerhill trvá dodnes - vedie ho teraz Neillova dcéra. Pedagogický experiment sa naozaj podaril. Pretože aj napriek tomu, že Summerhill navštevovali ťažko zvládnuteľné a prispôsobivé deti, deti, ktoré "zlyhali", nevychádzali z neho zdivočené alebo skazené bytosti, ale úplne fyzicky a psychicky zdraví, odvážni a tvoriví mladí ľudia. Vo svojom diele Teória a prax antiautoritárskej výchovy zachytáva Neill históriu Summerhillu, približuje život detí a svoje skúsenosti s nimi. V jej druhej časti sa zamýšľa nad úlohou rodičov, škôl a učiteľov, nad slobodou a donútením, nad novou sexuálnou morálkou a psychológiou učebného procesu. Priblížiť Neillov postoj a chápanie poslušnosti a disciplíny som sa pokúsil v nasledujúcom preklade jednej kapitoly z tejto knihy.



Objavuje sa zaujímavá otázka - prečo majú deti poslúchať? Moja odpoveď znie - musia poslúchať, aby bola uspokojená túžba dospelých po moci. Aký iný dôvod by ešte mohol existovať?

Áno, poviete si, ale dieťa predsa prechladne, keď neposlúchne a neobuje si topánky alebo sa môže zrútiť do priekopy, keď nepočúva otca. Samozrejme by malo poslúchať, pokiaľ ide o otázku života a smrti. Ako často je však v takýchto prípadoch potrestané, keď neposlúchlo? Zriedkavo, ak vôbec! Väčšinou sa to zľahčuje povzdychmi ako „Ach, zlatko, vďaka bohu, že sa ti nič nestalo." Sú to malé veci, za ktoré bývajú deti trestané.

Je dobre možné prevádzkovať internátnu školu, v ktorej nie je potrebná žiadna poslušnosť. Keď dieťaťu poviem: „Zober si svoje knihy a choď na hodinu angličtiny.", potom ono môže odmietnuť a povedať, ža sa o angličtinu nezaujíma. Jeho neposlušnosť je len vyjadrením jeho vlastného želania, ktoré očividne nikoho neobmedzuje. Ak však poviem: „Stredná časť záhrady je čerstvo zrýľovaná a nikto tade nesmie behať!", akceptujú to všetky deti rovnako ako napr. to, že nemožno používať cudzie veci bez toho, aby sa to predtým opýtali. Občas sa stane, že sa nerešpektujú pravidlá spoločne prijaté na zhromaždení. Potom môžu deti samé niečo proti tomu podniknúť. Celkovo ale Summerhill funguje bez akejkoľvek autority a poslušnosti. Každý jedinec má právo robiť to, čo chce, ak tým neobmedzuje ostatných. A to je cieľ, ktorý môže byť zrealizovaný v podstate každom spoločenstve či komunite.

Podľa princípu sebaurčenia neexistuje v rodine žiadna autorita. To znamená, že nie je žiadny hlas, ktorý kričí: „Povedal som, a bude to proste tak!" V praxi sa prirodzená autorita prejavuje zväčša ako ochrana, starostlivosť alebo zodpovednosť dospelých. Táto niekedy vyžaduje poslušnosť, ak ale poviem dcére: „Nemôžeš ísť v zablatených topánkach do obývačky a nosiť sem špinu.", nie je to menej ako „Oco, odíď z mojej izby, nechcem, aby si tu teraz bol." z jej strany a ja bez reptania odídem.

Disciplína je prostriedok na dosiahnutie určitého cieľa. Napríklad v klasickej armáde má urobiť boj efektívnym. Táto disciplína úplne podriaďuje jednotlivca konkrétnemu účelu. V krajinách s takouto disciplínou ľudský život neznamená veľa.

No je aj iná disciplína. V orchestri sa hráč na husle dobrovoľne riadi dirigentom len preto, že si rovnako ako on želá dokonalý koncert, nie preto, že ho niekto prinútil. Radového vojaka, ktorý pochoduje na front, obyčajne netrápi bojaschopnosť armády. Armáda drží pohromade vďaka strachu z trestu, ktorý nasleduje, ak vojak neposlúcha. Disciplína v škole by mala byť toho „orchestrového" typu, často je však militaristická. To isté platí pre rodinu. Šťastná rodina je ako orchester a panuje v nej rovnaký druh spolupatričnosti. Nešťastná rodina sa podobá na kasáreň, kde sa vládne drilom a nenávisťou.

- mh -

Zdroj - A. S. Neill, Theorie und Praxis der antiautoritären Erziehung, Rowohlt Taschenbuchverlag, Mníchov, 1998



Antifašistická Akcia Bratislava (AAB)

Zdá sa, že po dlhej dobe sa v hlavnom meste sformovali základy militantnej antifašistickej organizácie. Aj keď sa oficiálne neoznačuje ako anarchistická, jej siahodlhý manifest (uverejnený na našom alebo www.sxe.sk webe) ako aj prihlásenie sa k tradícii militantného a revolučného antifašizmu, jeho komplexné poňatie vo všetkých spoločenských sférach života, dôraz na fyzickú konfrontáciu a neignorovanie sociálnych príčin vzniku rasizmu a fašizmu naznačujú, že základy sú položené vcelku seriózne. Okrem intenzívneho nálepkovania, vydávania občasníku Antifašista (vyšlo zatiaľ prvé číslo) a napádania náckov sme sa zatiaľ nemali možnosť stretnúť s nejakou verejnou aktivitou AAB. Mnohým ľuďom, ktorí by sa možno chceli zapojiť, trocha prekáža prílišná zakonšpirovanosť a utajenosť. Samozrejme, ide o bezpečnosť a v konečnom dôsledku aj o život. Ak by to však malo spôsobovať uzavretosť hraničiacu so sektárstvom na úkor zdravého rastu a rozvoja, sotva to stojí za to. Nájsť v tomto prípade vyváženosť určite nie je jednoduché. Treba však zabrániť vzniku mýtu, že antifašizmus rovná sa hrdinská záležitosť trénovaných bitkárov - toto je dosť nebezpečné a dopredu vylučuje väčšinu ľudí z antifašistického boja, na ktorom sa dá participovať rôznymi spôsobmi. Aj keď je pravda, že v súčasnej situácii nielen v Bratislave sa oblasť fyzickej konfrontácie dá považovať za prioritnú. Nasledujúci článok sme celý ukradli z internetu (www.noveslovo.sk) a upravili - vážnych nepresností a zjednodušení nebolo málo. Vychádza z českých reálií - od chápania antifašizmu AAB ale zrejme nebude mať veľmi ďaleko. Na záver snáď len veľa zdaru do nášho boja - mejlujte na bacityafa@yahoo.com a čoskoro snáď už aj surfujte na bratislava.antifa.net.

- off -

Antifašistické organizácie začali vznikať začiatkom 20. rokov ako reakcia na nárast fašistického hnutia v Európe. Prví antifašisti boli väčšinou tí najohrozovanejší radikáli pracujúcej triedy - anarchisti, revoluční socialisti, komunisti a radikálni odborári. Tí tvorili prvý militantnejší antifašistický odpor. Organizácia s názvom Antifašistická akcia vznikla v roku 1932 v Nemecku po zániku bojovného antifašistického spolku Roter Frontkampfer Bund. Jej úohou bolo vytvárať po celom Nemecku antifašistické výbory, ktoré by sa bránili fašistickému teroru. Po nástupe nacistov k moci prešli jej členovia do ilegality, niektorí z nich skončili na popravisku a v koncentračných táboroch, iní odišli bojovať roku 1936 do Španielska proti fašistickému puču generála Franka. Hlavne v severných priemyselných oblastiach sa prostredníctvom anarchosyndikalistických odborov CNT skoro podarilo uskutočniť sociálnu revolúciu a nastoliť slobodnú a samosprávnu spoločnosť.

Antifašistickú akciu obnovili v Nemecku až v 60. rokoch na podnet ľavicových študentov. Na začiatku 90. rokov sa pod týmto názvom sformovali radikáli nemeckého revolučne antifašistického a autonómneho hnutia, aby sa organizovane postavili na odpor štátu a ultrapravici. V súčasnosti existuje vo svete sieť rovnomenných organizácií či organizácií založených na podobných politických princípoch, ktoré vzájomne spolupracujú. Jednou z nich je aj česká Antifašistická Akcia.

Na začiatku 90. rokov bolo anarchistické a antifašistické hnutie roztrieštené a nekoordinované, a tak sa do popredia dostali fašisti. Po policajnom zásahu v pražskom klube Propast, kde sa uskutočnil benefičný koncert pre uväzneného antifašistu, cítili jeho účastníci potrebu bojovať proti fašistom a brániť anarchistické a antifašistické hnutie pred štátnymi represiami. Antifašistická akcia v Českej republike, ktorá je veľmi aktívna a ovplyvňuje aj slovenských antifašistov, vznikla v roku 1996. V Prahe, Brne, Náchode, Zlíne a Jihlave sa vytvorili najaktívnejšie skupiny antifašistov, ale AFA sa úspešne angažuje aj v ďalších menších mestách. Členovia spolupracujú s viacerými antifašistickými a anarchistickými organizáciami, medzi ktorými je aj slovenská Antifašistická Akcia Bratislava, Československá anarchistická federácia, Feministickou skupinou 8. marca či Organizáciou revolučných anarchistov - Solidarita. Veľmi dôležitá je však spolupráca s ostatnými zahraničnými AFA organizáciami v Európe, ktoré sú početnejšie a ich akcie sú masovejšie.

AFA neuznáva pacifizmus

Antifašistická akcia bojuje fyzicky proti fašizmu, nacionalizmu, ultrapravici, rasizmu a útlaku spoločenských, etnických a sexuálnych menšín. Boj jej členov je nielen ideologický, ale aj fyzický. AFA je federáciou regionálnych autonómnych skupín a buniek a tzv. spolupracujúcich skupín, ktoré bojujú radikálne (militantne).

Príčiny fašizmu vidia antifašisti v sociálnej nerovnosti a sociálnych problémoch, ktoré spôsobuje kapitalistický systém založený na nerovnom rozložení bohatstva, na nedotknuteľnosti súkromného vlastníctva, predovšetkým vlastníctva výrobných prostriedkov. Za ďalšiu príčinu považujú štát, ktorý slúži záujmom vládnucej triedy, má podľa nich autoritatívnu a násilnú povahu, chráni súkromné vlastníctvo kapitalistov a je založený na udržiavaní triednej spoločnosti a na útlaku a vykorisťovaní pracujúcich. Odstránenie kapitalizmu a štátu a vznik slobodnej, sociálnej, spravodlivej a beztriednej spoločnosti považuje AFA za základný predpoklad zabraňujúci vzniku fašizmu a rastu krajnej pravice. Antifašistická radikálna opozícia je pre nich neúčinná, pokiaľ sa neopiera o budovanie silného a širokého antikapitalistického hnutia námezdne pracujúcich, študentov, nezamestnaných a skupín, postavených na princípe antiautoritárstva, rovnosti a priamej demokracie.

Členom AFA (lokálnej autonómnej skupiny) sa môže stať každý, kto sa stotožňuje s programovou koncepciou a stanovami AFA. Antifašisti odmietajú stratégiu aliancie „všetci proti fašizmu" a majú zásadu, ktorá odmieta podporu akejkoľvek zložky štátu (politické strany, polícia) a subjektov, ktoré chcú v budúcnosti v štátnom aparáte pracovať. Nespolupracujú ani s občianskymi organizáciami, ktoré spolupracujú so štátom či represívnymi zložkami štátu. Ich nepriateľom je aj autoritatívna ľavica, tzn. marxisticko-leninské skupiny a organizácie akéhokoľvek typu. Stalinistickým a ľavicovým stranám a hnutiam vyčítajú, že ich politika je rovnako ako fašizmus založená na triednej spoločnosti. Boľševizmus znamená pre nich diktatúru jednej strany, ktorá sa ujíma centrálneho vedenia, a štát sa tak stáva totalitným. AFA nesúhlasí s tým, aby sa antifašistické hnutie spájalo s pacifizmom a považuje ho za hrozbu, ktorá v minulosti zapríčinila milióny mŕtvych a trpiacich. Usiluje sa šíriť militantnosť a podporuje boj za práva žien, etnických a sexuálnych menšín, za práva pracujúcich a študentov.

Monitorujú fašistov

Hlavnou úlohou Antifašistickej akcie je ochrana politického a verejného priestoru revolučného anarchistického hnutia a sociálny boj proti útokom a vytlačovaniu neonacistickými a pravicovými represívnymi zložkami štátneho aparátu. AFA si uvedomuje, že prezentovanie neonacistických a pravicových názorov na verejnosti je nebezpečné a usiluje sa zabrániť ich činnosti. Svoj militantný stavia na monitoringu a infiltrácii do ultrapravicového hnutia a organizácií a zbiera dôležité informácie o ich štruktúre, zložení a práci samotných organizácií. V jej monitoringu nacistov sa nachádzajú podrobné informácie o aktívnych fašistoch. Snaží sa zistiť, ako vyzerajú - má k dispozícii aj ich fotografie, kam chodia do školy, do práce, kde a s kým trávia svoj voľný čas. Tieto informácie jej zaručujú lepšie plánovanie protiakcií.

Priame akcie

Neodmysliteľnou súčasťou antifašistického boja sú priame akcie. AFA organizuje nielen demonštrácie a bojkoty. Pravidelne organizuje antifašistické demonštrácie pri príležitosti osláv Sviatku práce 1. Mája, vzniku Československej republiky a pri príležitosti ukončenia druhej svetovej vojny, jej členovia sa zúčastňujú na pietnom akte k ucteniu si pamiatky obetí fašizmu. Počas nich dochádza často k vzájomným bitkám s početnými skupinami neonacistov, ktorí sa usilujú narušiť ich akcie. Neraz skončia nielen verbálnymi, ale aj fyzickými útokmi.

Oveľa revolučnejší charakter mali streetparties a demonštrácie pri príležitosti zasadnutia NATO či Medzinárodného menového fondu. Na týchto akciách sa stretáva aj niekoľko tisíc ľudí nielen z Česka či okolitých štátov (Slovenska, Poľska, Rakúska a Nemecka), ale aj z ostatných európskych i mimoeurópskych krajín. Dochádza pri nich k deštrukcii majetku, stretom s políciou a útokom na symboly útlaku. Tieto protesty trvajú niekoľko dní a majú negatívny ohlas v médiách. Objavujú sa v nich články a príspevky, ktoré klamú a manipulujú a neinformujú o súvislostiach a príčinách.

Antifašisti napádajú aj koncerty a stretnutia fašistov, ako aj samotných jednotlivcov. Aj keď sa proti nim rozhodli bojovať násilím, nesúhlasia s tým, aby sa o nich hovorilo ako o „tupých násilníkoch". Násilie chápu ako jedinú možnú cestu, pretože petície, tvrdé zákony či zásahy polície sú neúčinné. Akcie sa snažia organizovať bez médií, pretože ich majitelia sú tak ako aj vládnuca trieda tí, proti ktorým bojujú. Vytvorili si vlastnú autonómnu informačnú sieť, pomocou ktorej šíria svoje myšlienky ďalej. Organizujú prednášky, benefičné koncerty, distribúciu rôznych tlačovín a letákov s anarchistickou a antifašistickou tematikou. Okrem viacerých kníh s antifašistickou problematikou vydáva AFA časopis AKCE!, ktorý prináša bohaté materiály o antifašizme a o aktivitách antifašistických skupín na celom svete. Odsudzuje dnešný systém a jeho kultúru, pretože je založený na moci kapitálu v rukách nekontrolovateľnej a nikým nevolenej ekonomickej elity, ktorá vždy bude stavať honbu za svojimi stále sa zvyšujúcimi ziskami nad práva obyčajných ľudí. Chce ponúkať svoje myšlienky všetkým ľuďom, ktorí sú ochotní počúvať - aby sa začali aktívne podieľať na antifašizme, organizovali sa a poslali fašistov na „smetisko dejín".

Zdroj - afa-cz.antifa.net

Kolektív Abolishing the Borders From Below

Časopis, o ktorom bude reč, máme aj v našej distribúcii - odporúčame, je to naozaj zaujímavé čítanie v jednoduchej a zrozumiteľnej angličtine. Priamy kontakt - abolishingBB@hotmail.com.

Asi 20-členný kolektív, tvorený východoeurópskymi, predovšetkým poľskými aktivistami žijúcimi v Berlíne, vznikol tesne po udalostiach v Janove v lete 2001.



Vyvstala potreba vylepšiť anarchistické štruktúry naprieč kontinentom a spoločne čeliť vzrastajúcej represii. Čoskoro bolo zahájené vydávanie Abolishing the Borders From Below (Zrušenie hraníc zdola - ABB) - východoeurópskeho "anarchist courier" (dnes je na svete už 7. číslo) a založené ABC. Pôvodný zámer vytvoriť komunikačný most a neskôr možno aj koordinačný nástroj medzi Západom a Východom postupom časom nahradilo zistenie z praxe, že ABB pomáha hlavne východoeurópskym skupinám bližšie sa spoznať, nadviazať kontakty a vzájomnú spoluprácu. ABB so svojim nákladom vyše 2000 kusov ale samozrejme distribuuje aj v západnej Európe. Stojí 50 eurocentov (20 Sk). Asi 12 kompetentých dopisovateľov takmer zo všetkých regiónov východnej Európy (2 z Československa) zabezpečuje pravidelné informácie, redakcia len koordinuje ich prítok a v ich vlastnej tlačiarni spojenej s libertínskou knižnicou tlačí časopis - najviac práce robia dopisovatelia. Dá sa teda povedať, že kolektív ABB je oveľa širší a presahuje Berlín aj Nemecko. Čo sa obsahu časopisu týka, chce redakcia pri zachovaní jeho spravodajského zamerania dať v budúcnosti viac priestoru teoretickej diskusii ako aj politickým stanoviskám jednotlivých skupín.

Ľudia z Berlína sa zaoberajú samozrejme aj ďalšími aktivitami. ABB je menší kolektív bez ambície nejak sa rozrastať, ale otvorený každému záujemcovi o spoluprácu. Vynikajúcim príkladom medzinárodnej spolupráce boli nedávne antiNATO protesty v Prahe, pri príprave ktorých network ABB zohral dôležitú úlohu. Na demonštráciách bol vytvorený spoločný východoeurópsky blok. Len účasť na medzinárodných antikapitalistických protestoch, border-campoch, kultúrnych stretnutiach alebo organizovanie solidárnych akcií (okupácie ambasád, finančné zbierky) by však asi nestačili - dopĺňa ich podnecovanie celoregionálnej diskusie o možnostiach ďalšieho rozvoja a zefektívnenia anarchistických aktivít, ktorá by mala byť založená na pozitívnych aj negatívnych skúsenostiach jednotlivých skupín v ich prostredí.

- vg -

Spracované podľa rozhovoru na www.csaf.cz

Sociálna vojna



Po 11. septembri 2001 a po vojne v Afganistane majú občania pocit, že žijeme vo svete ovládanom politickým násilím a terorizmom. Už viac ako rok šíria masmédiá prostredníctvom strašných obrazov a otrasných svedectiev hrôzu, predkladajúc publiku atentáty, vražedné výbuchy a únosy rukojemníkov.

Neprejde týždeň, aby sa neplatila bolestivá krvavá daň od Izraela po Bali, od Karáči po Moskvu, od Jemenu po Palestínu… Vzniká z toho dojem, že planétou sa ženie uragán nového svetového konfliktu - „vojna proti medzinárodnému terorizmu" - ktorá bude v ďalšom priebehu horšia, ako boli predošlé. A že prípadná americká vojna proti Iraku bude len jej nepatrnou epizódou.

Tento dojem je klamný. Napriek zdaniu politické násilie nebolo nikdy také slabé, ako je dnes. Revolúcie a povstania z politických dôvodov, vojny a ozbrojené konflikty boli zriedkavo v histórii tak málo početné, ako sú dnes. Či už sa to aj páči alebo nepáči našim senzáciechtivým masmédiám, svet je pokojný, tichý, pacifikovaný.

Presvedčíte sa o tom, ak porovnáte súčasnú geopolitickú situáciu so situáciou pred dvadsiatimi-tridsiatimi rokmi. Skoro všetky radikálne protestné hnutia hlásajúce ozbrojený boj zanikli. A väčšina konfliktov, v dôsledku ktorých vtedy na všetkých kontinentoch umierali desaťtisíce ľudí, sa skončila.

Skoro všetky ohniská, ktoré zapálila marxistická perspektíva vybudovania lepšieho sveta, postupne zhasli alebo zhasínajú. V celosvetovom meradle ostáva sotva desiatka ohnísk násilia: Kolumbia, Baskicko, Čečensko, Blízky východ, Pobrežie slonoviny, Sudán, Kongo, Kašmír, Nepál, Srí Lanka, Filipíny… Iste, objavil sa nový adept ozbrojeného boja radikálny islamizmus a zaberá v súčasnosti čelné miesto na mediálnej scéne. No akokoľvek sú jeho akcie spektakulárne, nezakryjú to hlavné: ozbrojený politický boj sa stal zriedkavosťou.

Naznačuje to azda, že neexistujú iné formy násilia? To rozhodne nie! Na prvom mieste treba uviesť ekonomické násilie, ktorého sa dopúšťajú vládnuci, huckaní liberálnou globalizáciou, na ovládaných.

Nerovnosti dnes dosahujú nevídané rozmery. Priam revoltujúce. Polovica ľudstva žije v chudobe, viac ako tretina v biede, 800 miliónov ľudí trpí podvýživou, miliarda nevie čítať a písať, pol druha miliardy nemá riadnu pitnú vodu, dve miliardy žijú bez elektriny…

Hoci to znie neuveriteľne tieto miliardy prekliatych zatratencov zeme sú politicky ticho. To je jeden z najväčších paradoxov súčasnosti: nikdy doteraz nebolo tak veľa chudobných a zároveň tak málo revoltujúcich. Môže táto situácia pretrvávať? To je málo pravdepodobné. Zrejme v dôsledku vyčerpania marxizmu ako medzinárodného motora sociálnej revolty prežíva svet prechodné obdobie medzi dvoma cyklami politických revolúcií. Pritom sú nespravodlivosti čoraz škandalóznejšie a už sa objavujú nové formy násilia nadobúdajúce zarážajúce rozmery. Osobitne sem patrí násilie chudobných proti chudobným a primitívne formy revolty prejavujúce sa delikvenciou, kriminalitou a neistotou, ktoré nielen vo Francúzsku, (odkiaľ preberáme tento článok - pozn. redakcie), ale všade na svete nadobúdajú charakter ozajstnej sociálnej vojny.Ak pred tridsiatimi rokmi v Latinskej Amerike, alebo aj inde na svete, mladý muž našiel revolver, pridal sa k organizácii, ktorá viedla ozbrojený boj za zmenu svetového poriadku. Ak dnes nájde mladík revolver, bude myslieť predovšetkým na seba a cítiac sa obeťou narušeného sociálneho kontraktu v prospech vládnucich, poruší aj on tento kontrakt a vykradne (alebo sa pokúsi vykradnúť) banku alebo nejaký obchod. Od začiatku veľkej hospodárskej krízy v decembri 2000 a masívneho schudobnenia stredných tried obyvateľstva v Argentíne je tu výskyt kriminálnych deliktov štvornásobne väčší…

V Brazílii, jednom zo štátov, kde sú najväčšie sociálne rozdiely kde vyhral posledné voľby kandidát chudobných, Inacio „Lula" da Silva dosahuje sociálna vojna nepredstaviteľnérozmery. V Riu de Janeiro bolo v rokoch 1987 až 2000 zastrelených viac mladých ľudí vo veku do 18 rokov ako vo všetkých konfliktoch v Kolumbii, Juhoslávii, Sierra Leone, Afganistane, Izraeli a Palestíne dohromady. Za týchto trinásť rokov ich bolo v izraelsko-palestínskom spore okolo tisíc; v samotnom meste Rio ich bolo 3937 (denník El País, Madrid, 11. septembra 2001).

Na valiacu sa vlnu javu, ktorý médiá nazývajú „zneistením", reagujú početné štáty - Mexiko, Kolumbia, Nigéria, Južná Afrika zvyšovaním výdavkov na vedenie sociálnej vojny; niekedy sa to deje na úkor výdavkov na národnú obranu. Napríklad Brazília vydáva 2 percentá hrubého národného produktu na svoju armádu, ale viac ako 10,6 percenta na obranu bohatých proti zúfalstvu chudobných…

Veľké poučenie z histórie ľudstva znie: ľudia sa nakoniec vždy vzbúrili proti rastúcej nerovnosti. Súčasný nárast kriminality (dá sa povedať aj zločinnosti) na Juhu aj na Severe sú to často iba primitívne a archaické prejavy sociáneho vrenia je zreteľným príznakom zúfalstva najchudobnejších nad nespravodlivosťou sveta. Ešte nejde o politické násilnosti. Ale každý môže cítiť, že ide o odklad. Dokedy ešte?

Ignacio Ramonet

Zdroj - www.noveslovo.sk

Kontra-instituce

Většina teoretiků revoluce věnuje malou pozornost anarchistické teorii, a to z dobrého důvodu. Jen hrstka anarchistů se ji během uplynulého století pokusila rozvinout. Většina toho, co je anarchisty označováno za revoluční texty, je ve skutečnosti předělaná marxistická teorie, obvykle a paradoxně přejímající formu dělnického avantgardismu. „Předvoj" ovšem nemá v anarchistické teorii žádné místo. Revoluce je proces, který nás předsouvá odsud tam a pokračuje v pohybu. Posun od kapitalismu k anarchismu je fantazií, ve které si lze to, jak bude postkapitalistická společnost vypadat, pouze představit. A potřebujeme pochopit, že cokoli si představujeme, bude patrně nedostačující a podlehne budoucím změnám. Problémem pro nás je pokusit se vytvořit tento obrázek budoucnosti nyní, při vědomí toho, že to je revoluční čin a rozhodující věc pro revoluční proces. „Anarchie není věcí budoucnosti, ale přítomnosti," napsal Gustav Landauer. „Není věcí požadavků, ale života."

Jedním z problémů pro rozvoj anarchistické teorie je spodní proud anti-intelektuálství, který prochází současným americkým anarchismem. (Za stávajícího psychologického redukcionismu a anti-intelektuálství společnosti jako celku to není překvapující. Je smutné, jak psychologický redukcionismus a anti-intelektuálství anarchistů odráží, jak málo se osvobodili od převládajících norem a hodnot.) Není pochyb, že anarchistické hnutí je aktivistickým hnutím. Ale praxe bez základu v teorii vede k bezmyšlenkovitému aktivismu. Je mnoho teorií revoluce, ale v tomto stádiu amerického anarchismu a při neuvěřitelné moci a přizpůsobivosti této politické ekonomie by nebylo vhodné osvojit si jednu teorii a dogmaticky jednat, jako kdybychom vlastnili výlučnou mapu cesty revoluce. My potřebujeme zkoumat různé cesty abychom věděli, jestli se jimi můžeme dostat tam, kam chceme dojít. Cesta, jíž jsem si vybral k prošlapání, vede skrze rozvíjení kontra-institucí. Ačkoli jí kráčelo již mnoho lidí, zejména v 60tých a 70tých letech, vládní represe, kolaps „nové levice", která byla svou orientací značně anarchistická a nedostatek politického zájmu a politické socializace nováčků na konci 70tých let vedly k opuštění této cesty. Co je kontra-instituce?

Kontra-instituce si vyžaduje pět složek. Především to je „formální" organizace. Jako organizace má jasné členství, pravidla pro získávání a udržování členství a program aktivity. Nic nemusí být napsáno, musí to ale být uskutečňováno. Mnoho anarchistů v kontrastu s tím zdá se pokládají za organizaci jakoukoli skupinu lidí, která se schází pro nějakou specifickou akci nebo cíl. Ta může být skvělá pro demonstraci nebo pro nějaký krátkodobý účel, ale ne pro kontra-instituci. Zadruhé, organizace je anarchistická, pokud má skutečně anarchistickou praxi. To znamená, abychom začali, že v ní není žádná hierarchie. To neznamená, že každý dělá všechno, nebo že není žádná specializace nebo dělba práce. To znamená, že specialisté nebo vysoce kompetentní osoby nemají více privilegií ani nejsou nadáni větší mocí kvůli svým zvláštním znalostem a dovednostem. Jedním způsobem, jak tyto potenciálně mocenské pozice neutralizovat, je rotování všech členů po jednotlivých úkolech. Složité úkoly a špinavé práce, uspokojující slavnostní, to vše by bylo v různých dobách sdíleno. Moc obsažená v určitých pozicích při dělbě práce je neutralizována, když se potřebné dovednosti naučí kdokoli.Pozitivněji řečeno, rotování lidí napříč úkoly přináší členům větší pochopení organizace než jakýkoli jiný proces. Existují případy, kdy skutečné rotace nemůže být dosaženo, ačkoli jsou méně časté než se lidé domnívají. Nemůžeme chtít, aby se střídali neurochirurgové a sestry z operačního sálu, je tu ale mnoho jiných mechanismů, které nejen že vyrovnají jejich vztah, ale ještě jej obohatí. Vzdělávání je jedním z těchto mechanismů. Vnitřní vzdělávání je třetím principem organizace. Většina kontra-institucí zde selhává. Vzdělávací aktivity, zejména ty v rámci samotné organizace, se často jeví přepracovaným aktivitům jako odvracení pozornosti od hlavních úkolů. Členové musí být cvičeni ve specifických prací, do nichž se zapojují, a v teorii a praxianarchistické organizace. Kontra-instituce začala tak začne sloužit svým členům a komunitě. Ale také začne budovat anarchistickou organizaci; tím, že se bude angažovat v anarchistické praxi. A abychom dodali, začne být přímo proti těm institucím, jimž čelí. Úspěšné kontra-instituce jsou vhodné k přilákání lidí, kteří nemají zájem o anarchistickou praxi nebo teorii, a často nemají zájem být v opozici skupině. Potravinové družstvo, které lidem prodává dobré a laciné jídlo svým členům, je skvělým doplňkem komunity. Ale kdyby vše, co bude dělat, bylo jen prodávání jídla, půjde jen o další malý obchod, ačkoli působí dobře. Je třeba, aby vzdělával své členy, zatímco udržuje kolektivníorganizaci. Je třeba, aby vzdělával svou komunitu o kapitalistické produkci potravin, výrobních a distribučních systémech. A, za těch nejlepších okolností, je třeba, aby měl program, který půjde dál. Čtvrtá složka je rozhodování a řešení konfliktů. Pozoruji sousedská shromáždění, studentské skupiny a anarchistické kolektivy po mnoho let. Stále jsem ohromen nad úrovní socializace neschopné projevit se ve snahách lidí spravovat své záležitosti. Málo z nás je cvičeno v konsensuálním rozhodování nebo v řešení konfliktu. Je tu mnoho manuálů ke konsensu, skupinovým procesům a řešení konfliktů. Je třeba, aby byly osvojeny. Pátou součástí je „modelování". Je to další krok, ve kterém pomáháme ostatním budovat jejich kontra-instituce. Přesun za vaše vlastní hranice je pro vytváření hnutí nezbytný.

Nějaké otázky

> Jak víme, že to bude fungovat?
Víme to, protože to fungovalo! A navíc, jestli se neumíme organizovat na úrovni komunity, jak se chceme organizovat za ní?

> Nepokusí se stát zničit úspěšnou kontra-instituci?
Ovšemže ano. Copak vláda umožňuje revoluční politické opozici aby se rozvíela? Musíme být připraveni na represe.

> Není to jen další bezpečná taktika „dobře se cítících" středních tříd?
Především, pokud organizujete organizaci střední třídy, budete mít organizaci střední třídy. Pokud organizujete skupinu bílých mužů, budete mít skupinu bílých mužů. To, co dostanete z organizace bude to, co jste do ní vložili. A za druhé, pokud myslíme radikální změnu vážně, musím také pracovat na tom, abychom se změnili sami.

> Není to ústupkářství?
Pokud pohlížíte na komunitní organizování jako na ústupkářské, pak to ústupkářské je. Pokud souhlasíte s tím, že tu je vážná potřeba sítě anarchistů, kteří v praxi anarchisticky organizují, pokud souhlasíte s tím, že tu je vážná potřeba sítě anarchistických kolektivů, pak víte, že to je revoluční projekt.

> Je to revoluce?
Je-li vaším modelem revoluce útok na Bílý dům, pak tohle asi nebude váš šálek krve. Jestliže se domníváte, že druhá americká revoluce by měla být většinovou revolucí, pak se domnívám, že by to mohl být váš šálek čaje. Vytváření kontra-institucí je více než strategií lokálního organizování. Umožňuje nám budovat hnutí, vzdělávat lidi a nás samé v praxi a teorii anarchismu. Kontra-institucemi zpochybňujeme moc a legitimitu vlády, a revoluce uspějí, když lidé už neakceptují legitimitu těch u moci.

OS

Autor přeloženého článku Howard J. Ehrlich je sociolog z Baltimore. Rediguje magazín Social Anarchism. Po dvacet let se podílel na kolektivu Great Atlantic Radio Conspiracy.



Literatúra vtedy a realita dnes:

Usáma ibn kto???

George Orwell v roku 1948 napísal knižku s názvom *Nineteen-Eighty Four* (1984), v ktorej do detailov opísal fungovanie sveta pod vládou niekoľkých mocností. A naozaj, v roku 1984 sa v časti sveta táto knižka stala krutou realitou. Netreba si však myslieť, že „to" už máme za sebou - Veľkí bratia akurát vymenili masky a v napĺňaní Orwellovho posolstva pokračují síce pomalšie, ale o to rozvážnejšie a istejšie.

Za jeden z mnohých príkladov môže slúžiť aj postava tohto románu, Emanuel Goldstein : *Goldstein bol renegát a odpadlík, ktorý bol kedysi dávno(ako dávno, si nikto napamätal) jednou z vedúcich osobností Strany, takmer na úrovni samotného Veľkého brata, potom sa zaplietol do kontrarevolučnej činnosti, bol odsúdený k smrti, ale tajuplne unikol a zmizol.*

Každý z nás už určite počul o Ussámovi bin Ládinovi, ktorého USA (okrem iného aj štedrým sponzorovaním) mobilizovali do boja proti nevercom - vtedajšiemu ZSSR. Po páde ZSSR sa však karta obrátila a Ládin a jemu podobní obrátili hnev na bývalých spojencov. Odvtedy sa USA s priateľmi bezúspešne snažia zlikvidovať túto škvrnu na svojej histórii.

Ako zvyčajne sa na obrazovke objavila tvár Emanuela Goldsteina,Nepriateľa ľudu. ... Programy Dvoch minút nenávisti sa deň odo dňa menily, ale nebolo jedného v ktorom by Goldstein nefiguroval na čelnom mieste.

Vo svetovom spravodajstve, ak náhodou nie je zaujímavejší problém, sa pravidelne objavujú správy o Ládinovom pohybe, o jeho smrti či o tom, ako tajné služby odhalili ďalší z jeho nekalých úmyslov. Aby sa na pôvod všetkého zla dalo ľahšie ukazovať, bolo ťažko vysloviteľné meno Usáma ibn Ládin(ak si náhodou niekto pamätáte čo presne znamená „ibn", doplňte to prosím do zátvoriek - marí sa mi že je to niečo ako človek ktorý vykonal púť do Mekky...) prekrstené do „americkejšieho" a familiárnejšieho Bin Ládin.

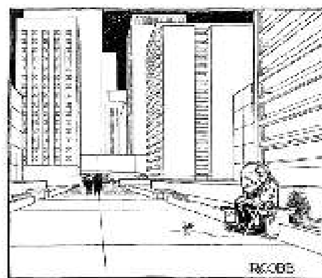
Všetky ďalšie zločiny proti strane, všetky zrady, sabotáže, kacírstvo a úchylky vznikali priamo z jeho učenia. Kdesi ešte stále žil a kul svoje pikle; možno za morom, pod ochranou svojich chlebodarcov, ale možno že sa dokonca - taká fáma sa občas šírila - skrýval v samotnej Oceánii.

O Ládinovej polohe sa po útoku na Afganistan vedú len dohady - potom ako vraj zomrel na podchladenie v jaskynnom komplexe Tora-Bora, sa objavuje po celom svete a údajné ciele jeho útokov sú vskutku rozmanité.

Goldsteina síce každý nenávidel a pohŕdal ním ... a predsa sa zdalo, ako by jeho vplyv nijak neslabol. Zakaždým sa znova našli blázni ktorí sa dali zviesť. Neminul deň, aby Ideopolícia neodhalila špiónov a sabotérov, ktorí jednali podľa jeho direktív. Bol veliteľom obrovskej tieňovej armády, podzemnej siete spiklencov, ktorí sa usilovali o zvrhnutie Štátu. Títo ľudia si údajne vraveli Bratstvo.

Pravou rukou Ládinových pekelných plánov je organizácia Al-Káida, ktorej členovia sa v čase od 11. septembra 2001 už pokúsili o nespočetné množstvo teroristických útokov. Všetkým však dokázali agenti CIA či FBI zabrániť... možno aj skôr, ako bolo možné čokoľvek dokázať. Je tiež zaujímavé, že väčšina zločinov v USA v tejto dobe bola pripísaná vyznavačom islamu. A vždy sa našla dôveryhodná domnienka, že ide o človeka aspoň nepriamo napojeného na Al-Káidu.

(V Dvoch minútach nenávisti) *Goldstein viedol svoj obvyklý útok na učenie Strany - útok tak prehnaný a zvrátený, že bol aj pre dieťa priehľadný a predsa natoľko výrečný, že človeka napĺňal alarmujúcim pocitom, že by mu niektorí menej rozumní ľudia mohli uveriť.*



Do svetových agentúr sa občas dostane videonahrávka z nešpecifikovateľných zdrojov, na ktorej Ládin v typickom kostýme vedie reči o tom, že jeho boj proti neveriacIm nekončí a že západný svet môže v blízkej budúcnosti očakávať ďalšiu vlnu útokov. Toto používajú vlády na podporu ďalších „protiteroristických opatrení" slúžiacich na upevnenie moci - ako inak - na úkor slobody občanov. Pred niekoľkými týždňami na svetlo sveta presiakla správa francúzskych vedcov o tom, že analýza posledného Ládinovho „vystúpenia" dokázala sfalšovanie zvukovej stopy. V hlavných správach o tejto závažnej skutočnosti samozrejme nepadla ani zmienka.

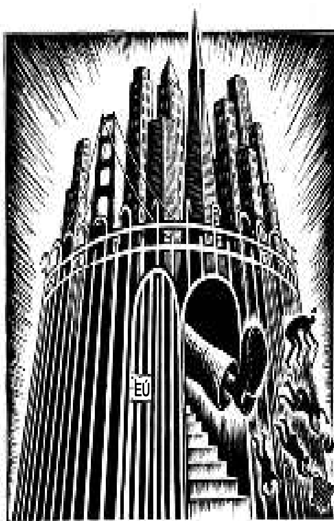
A preto sa najbližšie, keď vám budú dvíhať žlč ďalšími „z utajených zdrojov overenými" správami o Ládinovej nenávisti k Vám, skúste sa zamyslieť, kto z podobných správ profituje najviac.

Nosíme nový svet v našich srdciach a chceme ho teraz!

Buenaventura Durruti







EÚ?

Frázy, frázy, frázy...

Európska únia je skvelá a vstup do nej zaručí blahobyt všetkým občanom i podnikateľom. Takáto zvykne byť pointa informácií o EÚ, ktoré sa k nám dostávajú, prevažne od neobyčajne charizmatických tvári, z masmédií. Aj keď nebudeme myslieť na skutočnosť, že čo je prínosom pre podnikateľov, nezvykne byť dobré pre bežných ľudí, nemali by sme zabúdať, že koncom marca sa u nás chystá referendum o vstupe Slovenska do EÚ. Na toto referendum sa ale neminú naše peniaze preto, aby sa zistilo či naozaj chceme vstúpiť do EÚ, ale, ako sa vyjadrili jeho organizátori, preto, aby sme pozitívne ovplyvnili verejnú mienku v Českej republike, kde je podpora vstupu dlhodobo nižšia. Takže „správna odpoveď" je jasná, jasné je aj to, že toto požehnanie ľudu politici naozaj potrebujú - znemožňuje totiž neskoršiu kritiku situácie na Slovensku po vstupe („Veď vy ste tam chceli, tak sa teraz nesťažujte..."). V najbližšej dobe teda môžme očakávať, že o tejto správnej odpovedi budeme riadne poučení za použitia nemalých prostriedkov z našich daní a pekne počúvateľných, aj keď nie nutne pravdivých či neskreslených fráz. Nedá sa jednoznačne povedať, či na tom budeme horšie v prípade vstupu alebo nevstupu do tohto nerovného ekonomického paktu nie sme totiž proroci. Jediné čo teraz môžme, je pozrieť sa na súčasnú situáciu nezaujato, bez falošných ilúzií a na základe toho si na Úniu a na vstup do nej vytvoriť názor. Ani podpora vstupu, napríklad, nemusí znamenať podporu EÚ týka sa to napr. ľudí ktorí sú presvedčení, že proti Únii sa dá lepšie bojovať zvnútra. Pozrime sa preto teraz na niekoľko základných poučiek, ktoré sa v súvislosti s EÚ vyskytujú najčastejšie a skúsme si ich prebrať aj z tej strany, o ktorej sa bežne nehovorí.

Voľný trh zabezpečuje prosperitu. Áno, samozrejme, to je pravda. Alebo inak môžme povedať: „Však prečo by to ináč aj robili, že?" A to aj hovorí za všetko. Nemôžme očakávať, že ekonomický spolok bude niečo robiť pre druhých bez toho, aby z toho niečo mal. A že rozšírením *má* čo dostať! konzumenti ktorí si ešte stále pamätajú prázdne regály a preto sú teraz pripravení kúpiť každú hlúposť ktorú im podhodia, pracovná sila ktorá je ochotná pracovať za bagateľ a bez reptania, príroda ktorá má ešte stále čo ponúknuť a hlavne mladý trh so *slabučkou* konkurenciou, ktorási ešte nestihla zvyknúť na špinavé praktiky trhového kšeftovania. Hlavne posledný bod kontrastuje s ďalšou zaužívanou formulkou :

V EÚ sú si všetci rovní. Tento názor by sa dal sotva prijať aj keby sa ekonomika v Európe vyvíjala rovnomerne. Vieme dobre, že na západe „sa silnelo" v uzavretých ekonomikách, umožňujúcich vznik gigantov. Jedno zo základnych previdiel súčasnej ekonomiky však hovorí „kto nerastie, upadá" a preto keď už títo obri vo svojich teritóriách dosiahli stav nasýtenia, začali sa obzerať po nových pastvinách. Vznikli mnohé ekonomické spolky zaručujúce jednoduchšie kšeftovanie medzi štátmi a tri z nich, menovite Európske spoločenstvo uhlia a ocele, Európske spoločenstvo pre jadrovú energiu a Európske hospodárske spoločenstvo, vytvorili základ dnešnej EÚ. Ale na to, aby riadne zbohatli sami na sebe boli príliš rovnocenní, o USA ani nehovoriac a preniknúť cez železnú oponu proste nešlo. V jej vnútri sa zatiaľ vznik podobných gigantov zastavil, ba naopak ak tam aj nejaké po II. svetovej vojne zostali, boli rozdrobené alebo ochromené centrálnym byrokratickým riadením štátov/strán. Tak aspoň vstrebali slabšie štáty "mimo opony" a to aj na čas stačilo. Ako však ďalej rástli, prestávalo stačiť aj toto a preto sa im pád tejto opony mohol javiť ako keby sa pred stádom hladných vlkov otvorili košiare s bezbrannými jahňatami. Jediný problém teda zostal v štáte-bačovi snažiacom sa zo všetkých síl zachrániť čo najviac zo stáda. Prvého by síce mohli roztrhať na kusy, ale tí zvyšní by si potom dali priveľký pozor a šelmy by teda mali po zábave. Jediné čo im teda zostáva je obliecť si baránčie rúcho a presvedčiť baču, že to, že skáču na ovce je vlastne dobré.

A nie je jedno vlastne jedno, či nás okrádajú naši či iní? býva častou otázkou ľudí ktorí si myslia, že vstupom do EÚ to síce príliš nevyhráme, ale ani nestratíme. Ale tak ako tí vlci vydrancuvší stádo sú predsa len tvory lesné a svoju korisť si pôjdu užiť domov, my zas nemôžme dúfaťže po tom, ako u nás budú zahraničné spoločnosti vyrábať obrovské zisky, ich minú či preinvestujú zase u nás a teda že my z tej práce budeme mať i čosi viac ako mzdu postačujúcu na prežívanie(a táto mzda sa minie opäť na čo iné ako *ich* výrobky) a pocit z dobre vykonanej práce..

Štedrosť EÚ k nečlenom sa mnohým ľuďom javí ako rozpor s tým, čo bolo napísané v predošlom odstavci. Prečo by nás Únia tak štedro a všestranne dotovala, keby mala v pláne podobnú zlodejinu? Presne preto. Budúce podnikateľské prostredie si vystieľa, buduje infraštruktúru pekne v predstihu nech ich to potom nezdržiava, navyše ich to ani nestojí plnú sumu - časť „daruje" a zvyšok nechá buď na cieľovej krajine, alebo veľkodušne požičia na nemalý úrok. Občas nezabudne na tzv. nenávratné investície, napr. do historických pamiatok či kultúry to zas pre dobrý imidž (resp. to spomínané baránčie rúcho) a má tak z krku dve muchy jednou ranou. Na mieste môže byť otázka kto je to tá „Únia"? Prečo by sa malo ekonomické dianie točiť predovšetkým okolo záujmov mamutích podnikov?

Nadnárodná vláda je predsa demokratická, pochádza z ľudu a zabezečí, že medzinárodný obchod nebude škodiť prírode či ľuďom. To, že to tak nie je, rozoberajú mnohé kritiky, zastrešuje to však jednotné pomenovanie tzv. *demokratický deficit EÚ*. Spočíva najmä v tom, že Európsky parlament, jediný orgán Únie volený priamo občanmi má veľmi úbohé právomoci a keďže na jedného poslanca pripadajú desaťtisíce občanov, je na hony vzdialená každodennej realite „tam dole". Nevraviac už o tom, že ako to už u parlamentov býva zvykom, poslanci nie sú odvolateľní a počas funkčného obdobia sú vlastnými pánmi. Ďalším, článkom demokratického deficitu je Rada ministrov ktorá má rozhodovacie právomoci. Problém je najmä v tom, že títo ministri(ľuďmi nevolení, samozrejme) na zasadnutia Rady chodiť nemusia namiesto seba si môžu určiť zástupcov bez povinnosti informovať verejnosť o ich existencii či totožnosti. Tým vzniká situácia, že najdôležitejšie rozhodnutia v EÚ schvaľujú úplne neznámi ľudia, duchovia, kriminálnici či ktokoľvek iný. No a napokon, hlavný podiel deficitu Európska rada, mozog Únie. Hlavy štátov tu riadia chod Európy *za zavretými dverami*, bezpečne chránení pred zvedavou verejnosťou. S Radou má veľmi blízky vzťah aj iná nevolená organizácia Európsky Okrúhly Stôl Priemyselníkov, ktorá združuje zástupcov najväčších európskych korporácií. Títo, keďže majú veľmi podobné záujmy, spolu premieňajú svoje vízie o ďalšom smerovaní Európy na hotové rozhodnutia predkladané Európskej Rade. V komisiách skúmajúcich ekologické a sociálne dopady týchto rozhodnutí sú vo veľkom zastúpení ľudia z korporácií, takže by bolo veľmi naivné dúfať, že sa v niekom z nich ozve svedomie a vydá odporúčanie proti svojmu chlebodarcovi. Podobné kamarátske vzťahy by teoreticky mohli existovať aj medzi Radou a odborárskymi či ekologickými organizáciami, lenže keď si porovnáme, čo asi môže nerozhodnému členovi Rady ponúknuť odborový predák a čo zástupca podniku s mnohomiliónovými ziskmi, vychádza nám z toho dosť čierna budúcnosť... nie pre veľkopodnikateľov, samozrejme.

Ďalšie výhody EÚ samozrejme existujú. Je smutné, že aj tie vznikajú len ako vedľajší produkt obchodných záujmov biznisu, ktorý je náhodou prospešný aj ľuďom a aj to len vtedy, keď sa tonekríži s „vyššími záujmami". Ako typický príklad môžme spomenúť tzv. Schengenskú dohodu, ktorá *by mala* umožňovať voľný pohyb osôb a kapitálu v rámci krajín EÚ. Že týmto najviac získavajú podnikatelia, ktorým takto odpadajú starosti s presunom lacnejších zdrojov zisku a tým aj zodpovednosť za lokalitu, kde je podnik umiestnený, je zrejmé. Zrejmé je aj to, že takýto voľný pohyb nezaškodí ani bežným ľuďom. Pre nich ale táto výhoda končí tam, kde sa začína ľubovôľa mocných - po viacerých skúsenostiach už málokoho prekvapí, keď Schengenská dohoda na niekoľko dní proste „prestane existovať" a tak sa pre ľudí nepripravených na túto situáciu stávajú hranice jednoducho nepriechodné. Nepripomína vám to niečo?

Niektoré výhody si kandidáti krvopotne vybojujú, napríklad olomoucké syrečky, ktoré boli najprv pre Úniu z hygienického hľadiska absolútne neprijateľné, sa po veľkom haló podarili Českej republike vyjednať. Únia sa opäť ukázala ako inštitúcia, s ktorou sa dá vždy dohodnúť a pri eufórii z tohto *banálneho* víťazstva zostalo nepovšimnuté množstvo omnoho závažnejších ústupkov, ktoré sa popri tom rozruchu okolo rumu, bryndze, slivovice či spomínaných syrečkov prijalo na úkor kandidátskych krajín.

Vo výpočte všetkých výhod a nevýhod EÚ a jej rozšírenia by sa dalo pokračovať donekonečna, nie je to však potrebné keď začnete o tomto probléme rozmýšľať aj z inej strany ako je *„tá pravá"*, môžte nabudúce, keď sa vás niekto spýta „Je Európska Únia skvelá?" odpovedať protiotázkou „Áno, samozrejme... Ale pre koho?".

IUR

Na margo lokálneho aktivizmu, verejných akcií a sociálneho prostredia v mestách

Slovenskí anarchistickí aktivisti (naschvál vyberám toto slovo) v posledných rokoch volia v najzreteľnejšej väčšine rovnaké metódy pri šírení anarchistickej myšlienky. Či výsledky ich snaženia zodpovedajú cieľom nechám na každého zvlášť, rád by som sa pristavil najmä pri jednom fenoméne, ktorým sú verejné akcie (demonštrácie, pochody, happeningy, street party apod.) a porovnal ich so skúsenosťami zo stratégie využívanej vo veľkej miere kanadsko-americkou organizáciou NEFAC v Quebecu.

Tieto akcie majú väčšinou niekoľko spoločných znakov, napr. sú zamerané proti niečomu (nie za niečo), účastnia sa na nich rovnaké typy ľudí (alebo rovnakí ľudia?) a konajú sa väčšinou na frekventovaných miestach, najčastejšie v centrách veľkých miest. Ak by som sa sústredil iba na druhé dva znaky, dovolím si povedať, že druhý vyplýva z tretieho.

Lokálna aktivita ako princíp priamej demokracie býva u nás často podceňovaná. Koncentrovanie akcií do centier miest tvorených bohatými obchodmi a ich návštevníkmi, pracovníkmi veľkých firiem (zväčša ich ústredí) a turistami, teda do prostredia vytvárajúceho ilúziu sociálneho pokoja a rovnováhy ťažko môže nájsť primeranú odozvu u okoloidúcich. Nehovoriac o tom, že ide o miesto vzdialené vášmu bydlisku a napríklad demonštráciou v centre človek zanedbáva vlastnú komunitu. Počas krátkeho pobytu u zámorských kolegov som sa stal svedkom jednej zaujímavej akcie. Organizátori ju nazvali rallye. V štvrti, ktorá je aj domovom samotných organizátorov títo vytvorili zhruba 10-15 stánkov. Pri každom boli dvaja až traja ľudia, ktorí plnili funkciu sprievodcov. Účastníci rallye dostali na začiatku (ktorý sa konal v istom autonómnom centre) plán s postupným rozložením jednotlivých stánkov a mohli ich takto navštevovať, pristavovali sa ale i náhodní okoloidúci. Každý stánok sa vzťahoval na iný problém, ľudia pri stolíku vždy komunikovali s prichádzajúcimi. Väčšina tém sa dotýkala lokálnych problémov, išlo napríklad o problém vysťahovaného squatu, nachádzajúceho sa v danom mieste, ďalšia dvojica vysvetľovala napríklad situáciu okolo miesta vzniku nového parkoviska, kde predtým stavali domy pre chudobnejších obyvateľov, miesto ale mali aj stánky s tematikou feminizmu či militantného antirasizmu. Treba podotknúť, že nie všetci tvorcovia boli anarchisti a akcia sa niesla skôr v duchu antikapitalistickom, na druhú stranu svojím umiestnením do sociálne chudobnejšej štvrte a zameraním naozaj na lokálne problémy (ako je bytová otázka, privatizácia priestorov miest ako sú parky, ihriská, či parkoviská atď.) vzbudzovala veľkú pozornosť všetkých okoloidúcich. Po samotnej akcii nasledoval pochod asi stovky zúčastnených cez tamojšie ulice. Účastníci prechádzali štvrťou skrz naskrz (ulice mali tradičnú štvorcovú sieť) a rečníci s megafónmi komunikovali s ľuďmi priamo zich okien a balkónov. Toto zameranie na svoju komunitu, miesto kde žijem, dokázalo pritiahnuť (spolu s energickým samba bandom) veľký záujem obyvateľov a v pochode sa objavili ľudia každého veku od novorodencov, po dôchodcov na vozíčku, každého pohlavia i rasy (hlavnou hovorkyňou bola asi 40-ročná žena). Na konci sa konal menší pouličný piknik spojený s rozdávaním jedla a reprodukovanou hudbou.

Čo som chcel týmto ilustračným príkladom vlastne povedať? Priestorové rozloženie obyvateľstva na Slovensku ešte vyplýva z rozloženia pred rokom 1989, kde neexistovali také sociálne rozdiely, a tak najmä pri veľkých sídliskách nemôžeme hovoriť o sociálne jednotných komunitách, ako je tomu na západe, kde existujú naozaj štvrte s jedinečným sociálnym (etnickým, či ekonomickým) charakterom, navyše aj zástavba býva často nižšia a nedosahuje mnohoposchodové rozmery slovenských sídlisk, teda existuje väčšia väzba a často menšie riziko anonymity. Tak či tak práve centrá miest sú asi tým najmenej vhodným sociálnym prostredím (aj keď pritiahnú najväčšiu pozornosť médií). A umiestnenie (ale i charakter) akcie by mal byť určovaný práve sociálnymi vlastnosťami tohoto prostredia. Teda prostredia, ktoré tvoria ľudia, na ktorých môže mať anarchizmus skutočný dosah.

Aké sú teda možnosti na Slovensku? Nemôžeme iba tak povedať, že sociálne prostredia v našich mestách neexistujú. Takýmito stále sú štvrte výrobného charakteru (koncentrujúce napr. priemyselnú výrobu), zástavky verejnej dopravy apod. A veľká časť aktivít môže byť výrazne zefektívnená.

- md -

Referendum ako nástroj priamej demokracie?

Skupina osobností verejného života, zložená naozaj z rôznorodych názorových prúdov od konzervatívneho politika Čarnogurského, reformistu Chmelára, odborárskeho bossa (s platom viceguvernéra banky) Saktora, až po marxistického filozofa a bývalého disidenta, ktorý pomerne ovplyvnil aj moderné anarchistické hnutie, Bondyho, oznámila, že rozbehla petičnú akciu za vypísanie referenda ohľadom vstupu Slovenska do NATO. Vládna garnitúra podporovaná najsilnejšími opozičnými stranami oznámila, že referendum o NATO je zbytočné, pretože občania už predsa rozhodli vo voľbách a KSS sa snaží vytĺcť kapitál.

Rozdiel medzi referendom o EÚ (s vypísaným dátumom) a NATO je v tom, že verejná mienka ohľadom Únie je naklonená výrazne pre vstup, ohľadom Aliancie táto podpora opäť klkesá a s prípadným útokom na Irak by sa mohla ešte viac oslabiť. Slovenská vláda s podporou prezidenta (ktorý je konieckoncov najzodpovednejší za vyhlásenie referenda) tak môže zo strachu pred neúspechom referendum úplne vylúčiť, alebo popri miliónoch už do kampane propagujúcej NATO vložených, pridať ďalšie peniaze a vymieľať verejnú mienku až kým nebude dostatočne spracovaná.

Referendum je teda pekná vec, len keby mocnejší neurčovali jeho pravidlá…

- md -

Na záver trocha rozptýlenia: osemsmerovka!

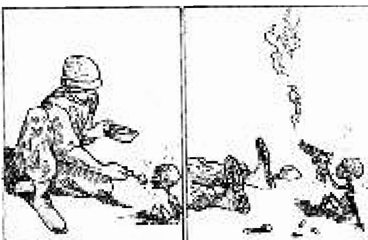
Pošlite nám správne riešenie osemsmerovky a troch úspešných a vyžrebovaných lúštiteľov čaká fantastický ČSAF darček - ďalšie číslo ZDOLA! vám pošleme až domov, a to úplne zadarmo!

"Nesklame vás len ten politik, ktorého... (tajnička)"

R	O	P	A	I	C	P	U	R	O	K	O	L	O	S
•	S	I	A	R	T	M	A	R	Ž	A	S	A	B	M
S	S	S	T	A	É	Á	N	R	O	P	C	I	E	U
I	E	O	U	K	R	I	T	O	I	I	A	Z	Z	I
R	V	E	L	M	O	I	R	Š	V	T	Y	K	I	R
O	L	L	A	D	Z	T	Z	A	S	Á	A	S	T	É
K	E	I	**V**	A	**O**	I	¼	I	**B**	L	**Y**	T	A	P
A	V	T	R	D	D	P	L	I	K	N	T	A	A	M
S	O	A	O	O	O	A	L	A	D	O	K	M	I	I
T	P	X	P	D	I	A	A	I	R	V	E	O	C	M
A	N	Y	N	R	N	A	K	F	E	E	J	L	N	U
Ý	T	I	E	C	Z	Á	N	A	Z	M	B	P	A	N
O	K	T	I	A	T	L	A	M	Ú	B	U	I	I	I
Í	A	A	K	I	T	O	B	O	R	E	S	D	L	T
M	I	S	S	T	E	G	É	T	A	R	T	S	A	A

aliancia, banka, bariéra, bilancia, diplomat, dopyt, dozor, drezúra, elita, impérium, imunita, Irak, kapitál, kasta, kolos, korisť, korupcia, ľavica, liberalizmus, mafia, marža, masy, materialista, miss, november, obezita, opcie, ortodoxný, pakt, parazit, parita, podlosť, podnik, pokrok, povel, riziko, robotika, ropa, skaza, stratég, subjekt, syndikát, štát, valuta, zisk

Aj takto môže dopadnúť humanitárna misia





SKA-P

El Vals del Obrero



Hudobno-kultúrno-politický kútik

Túto španielsku kapelu mnohým z vás určite netreba predstavovať. V súvislosti s náboženským fanatizmom, ktorý sa u nás začína rozmáhať, nás zaujala predovšetkým nasledovná skladba. Upozornenie - počas počúvania sa správajte slušne!!! :-))

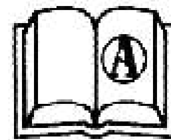
SEXO Y RELIGIÓN	SEX A NÁBOŽENSTVO
Cada día me revientan más las putas leyes religiosas, su conducta moral su mejor remedio al SIDA es la virginidad.	Každý deň ma štvú stále viac skurvené náboženské pravidlá, ich morálne príkazy ich najlepší liek na AIDS je panenstvo.
La religión, desde la Inquisición ejerce poderosa y dura represión a todo lo que se llama sexo y libertad.	Náboženstvo už od čias inkvizície vedie silnú a tvrdú represiu voči všetkému, čo sa volá sex a sloboda.
Ay! Ay! Ay! Ay! Ay! Disfruta de la vida y a follar que son dos días y que nadie te reprima, rebelión contra la hipocresía.	Užívaj si život a kľudne spolu spite aj dva dni a nikto ti v tom nemá čo brániť, vzbura proti pokrytectvu.
Hoy en día, en nuestra generación lo que dice el catecismo no lo cumple ni Dios ni siquiera el que presume de conservador.	Dnes, v našej generácii to, čo sa volá katechizmus, nedodržiava ani Boh ani ten, kto o ňom hovorí ako konzervatívci.
He aquí la hipocresía moral la que sufrieron nuestros viejos sin placer carnal delimitando su sexo para procrear.	Je to morálne pokrytectvo ktorého si naši predkovia bez telesných pôžitkov vytrpeli dosť obmedzujúc svoj sex na rozmnožovanie sa.
Anarquía! Sexual. Sexo! Libertad. Sexo! Anarquía.	
Nadie te debe imponer jamás haz lo que quieras con tu cuerpo en plena libertad masturbación, penetración, practica sexo oral.	Nikto ťa nikdy nemôže prinútiť máš úplnú slobodu a so svojím telom rob čo chceš masturbácia, súlož, praktikuj orálny sex.
Y si luchas por la libertad no se te olvide, hermano, el homosexual que ya sufrieron bastante en clandestinidad.	A ak bojuješ za slobodu nezabúdaj na homosexuálov ktorí už tiež dosť trpeli v tajnosti a ukrývaní.
Sexo! Libertad. Esta es mi cabeza, mi cerebro, mis orejas yo ya tengo mi moralidad. Disfruta de la vida y a follar, que son dos días y que nadie te reprima, rebelión contra la hipocresía.	Sex! Sloboda. Toto je moja hlava, môj mozog, moje uši ja už mám svoju morálku. Užívaj si život a kľudne spolu spite aj dva dni a nikto ti v tom nemá čo brániť, vzbura proti pokrytectvu.
Iros a la mierda y dejadnos de una vez en paz.	Choďte do hajzlu a nechajte nás konečne na pokoji.





Distribúcia

ČSAF Slovensko



Tu sú posledné prírastky v našej distribúcii. Aktuálny distrolist aj s inštrukciami ako objednávať nájdete na webe, k dispozícii je aj papierová verzia. Rozširuje sa tiež zbierka zaujímavých filmových dokumentov z priamych akcií a antikapitalistických demonštrácii z celej Európy na CD-ROM - čoskoro kompletný zoznam na požiadanie. Ak nám chcete pomôcť s distribúciou ZDOLA! a iných materiálov, ozvite sa. Určite sa dohodneme.

ZDOLA! špeciál, A4, 4 str., dobrovoľný príspevok, ČSAF
Špeciálne vydanie venované otázke NATO a vstupu Slovenska do tejto organizácie.

EXISTENCE 14 - 2002, A4, 43 str., 35 Sk, ČSAF
Správy, Európska sociálna consulta, Anarchia v praxi, Ľudové samosprávne projekty a hnutia, Christiania, Argentínska inšpirácia, Samosprávne projekty v českom anarchistickom hnutí, Štátna sociálna politika a anarchistická alternatíva, Samospráva v španielskej revolúcii, Taliansko 1920, Living Theatre,...

A-KONTRA 7/8 - 2002, 27 str., 25 Sk, ČSAF
Výborné dvojčíslo z jednej strany zamerané na ozbrojený boj a jeho miesto v anarchizme: Propaganda činom, Môžeme mať anarchistickou armádu?, Anarchistické atentáty v Čechách?, Ľud v zbrani... a ženy v zázemí i v prvej linii, Ženy a antifašizmus, Svätý Che - prečo anarchisti nezbožňujú Che Guevaru,... a z druhej strany sa dočítate o osude pražského squatu Šafránka, o Crossover letnom kempe v Nemecku, článok od Jakuba Poláka porovnáva protestné hnutie pred dvadsiatimi rokmi a dnes, Trvale udržiteľné kecy komentujú summit OSN v Johannesburgu a mnoho iného.

A-KONTRA 9 - 2002, 27 str., 25 Sk, ČSAF
NATO a militarizmus: propaganda versus skutočnosť, Street party v Prahe, Prečo chce USA vojnu s Irakom, Chomsky o útokoch na Irak, Nová militarizácia Afriky pre zisky korporácií, Izrael a Palestína: korene konfliktov, Anarchizmus v boji proti militarizmu, Rozhovor s anarchistom, ktorý navštívil Argentínu a aktívne sa účastnil hnutia za sociálnu zmenu...

AKCE 6 - 2002, A4, 20 str., 20 Sk, AFA
Z histórie fašizmu, Správy z domova a zo sveta, Ženy v hnutí, Angažovanosť žien, Sládek neprešiel, Prehľad slovenského krajne pravicového a neonacistického hnutia, Atentát na Heydricha, Správy z domova a zo sveta...

AKCE 7 - 2002, A4, 28 str., 20 Sk, AFA
Téma čísla - NATO v Prahe, Fenomén novovekého rasizmu, SNP, Malíková, ĽPR a ČSAF, Odpor pracujúcich z McDonald´s, Korene arabskej biedy a teroru, Firma Umbro a holokaust, Správy...

ANTIFAŠISTA 1 - 2003, A4, 2 str., zadarmo, AAB
Občasník AAB. Cez policajné zátarasy cesta k slobode nevedie, NATO v Prahe, Neonacisti opäť útočili...

SOLIDARITA 11 - 2002, A3, 12 str., 15 Sk, ORA-S
Všetci sme Argentínci, Zo života ľudských zdrojov, Intifáda proti biede, Kanadskí študenti proti školnému, Anarchistický odpor v Latinskej Amerike, Medzinárodné protivojnové protesty, NATO a ľudské práva, Rodina, kapitalizmus a štát...

SOLIDARITA 12 - 2002, A3, 8 str., 10 Sk, ORA-S
Väčšie klietky, dlhšie obojky - nech zvolíte kohokoľvek, vždy zvíťazí kapitalizmus, Vykorisťovanie za fasádou hotelov, Odpor pracujúcich z McDonalds, Anarchisti a nacionalizmus, Anarchistická pieseň v Taliansku, Triedne boje v "Rudej" Číne,...

PŘÍMÁ CESTA 2 - 2002, A4, 24 str., 25 Sk, FS8B
Pornografia: pre a proti, Erotika vs. pornografia, Pornografia, feminizmus a cenzúra, No logo od N. Klein, Anarchosyndikalistické ženské iniciatívy, Surrealistická imaginácia, Spitboy, Kauza Satpal Ram, Film OiWarning...

PŘÍMA CESTA 3 - 2002, A4, 27 str., 30 Sk, FS8B
Číslo nazvané Žena v jazyce: Sexizmus v jazyku alebo aký má zmysel feministická lingvistika?, Jazyk, médiá a stereotypy, Jazyk reklamy, L. J. Rupp - Vytúžená minulosť, Z histórie anarchofeminizmu, Gender a médiá, rozhovor s Naivefighters, Vývoj ženskej práce a ženského odborového hnutia, Z kultúry...

ŽERME BOHATÝCH 4 - 2002, A3, 6 str., dobrovoľný príspevok, PA
Noviny Priamej Akcie, obsahu dominuje problematika odborov, zlej sociálnej situácie a antifašizmu. Keď fízel bije fízla, Odpor pracujúcich z McDonald´s, Mladí, neskúsení... a odvážni, Zrazení k zemi a vinní, Prečo nevolíme...

Albert Metzler "ANARCHISMUS - argumenty pro a proti" - 2002, A5, 40 str., 40 Sk, ANK
Autor bol bol britským anarchistom, výtvarníkom, boxerom, zakladateľom časopisu Black Flag. Brožúra prístupnou a zrozumiteľnou formou vysvetľuje základné princípy anarchizmu, vývoj anarchistických myšlienok, no tiež reaguje na kritiku zo strany rôznych politických prúdov, kritiku z pozící marxizmu, sociálnej demokracie, fašizmu..., ale aj pohľad bežných ľudí na anarchizmus. Na svoj rozsah pomerne vysoká cena brožúry je benefičná a má umožniť ďalšiu vydavateľskú činnosť novovzniknutého Anarchistického nakladateľského kolektívu.

Graham Purchase "ANARCHIZMUS A EKOLÓGIA" - 2002, A5, 160 str., 120 Sk, NBZ a AK FSA
Vynikajúca kniha z dielne nakladateľstva Bod Zlomu v spolupráci s AK FSA, tentoraz o sociálnoekologickom hnutí a o problémoch, s ktorými sa musí vysporiadať. Ponúka možné východiská z ekologickej mizéria dneška z pohľadu anarchizmu a v oblasti konkrétnych návrhov a alternatív nadväzuje na anarchosyndikalistickú tradíciu.

12 druhov čiernočervených nálepok ČSAF, dobrovoľný príspevok
Za slobodu a samosprávu - proti štátu a kapitalizmu, Naše životy do našich rúk, Žiadame sociálnu spravodlivosť a slobodu, Nie patriarchátu - stop útlaku ženy - rovnosť medzi pohlaviami, Médiá klamú a manipulujú, Vzájomná pomoc a solidarita, Zarábaj, konzumuj, zomri - život?, Boj proti všetkým totalitným ideológiám, Ekológia? Ide o prežitie, Kde je autorita, nie je sloboda - každý iný, všetci rovní, Kapitalizmus proti pracujúcim - priama akcia pracujúcich proti kapitalizmu, Môžeme zmeniť myslenie - môžeme zmeniť svet...

AntiNATO plagát ČSAF, A3, zadarmo

AntiNATO pohľadnice A-kontra á 5 Sk





ČESKOSLOVENSKÁ ANARCHISTICKÁ FEDERÁCIA

V roku 2002 sa ČSAF stala členskou sekciou Internacionály anarchistických federácií (IAF- IFA). Anarchistické federácie v nej združené tvoria aktívne zložky anarchistického hnutia vo Francúzsku, Taliansku, Španielsku, Portugalsku, Nemecku, Dánsku, Argentíne a inde.

> www.csaf.cz > slovensko@csaf.cz



ČSAF
Poste restante
850 07 Bratislava 57